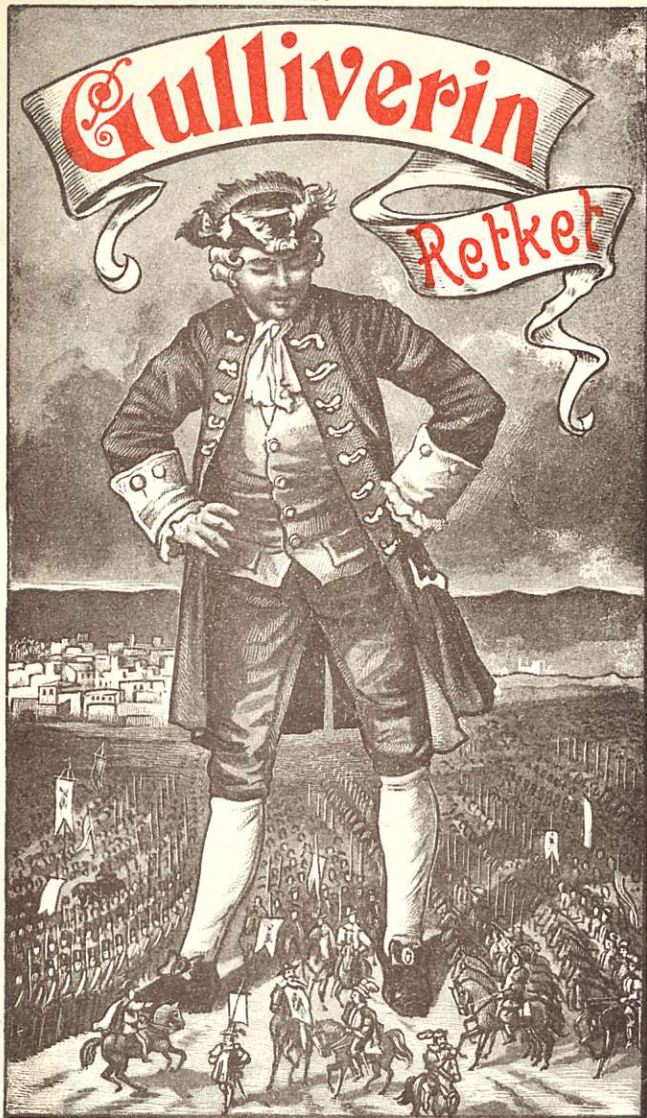
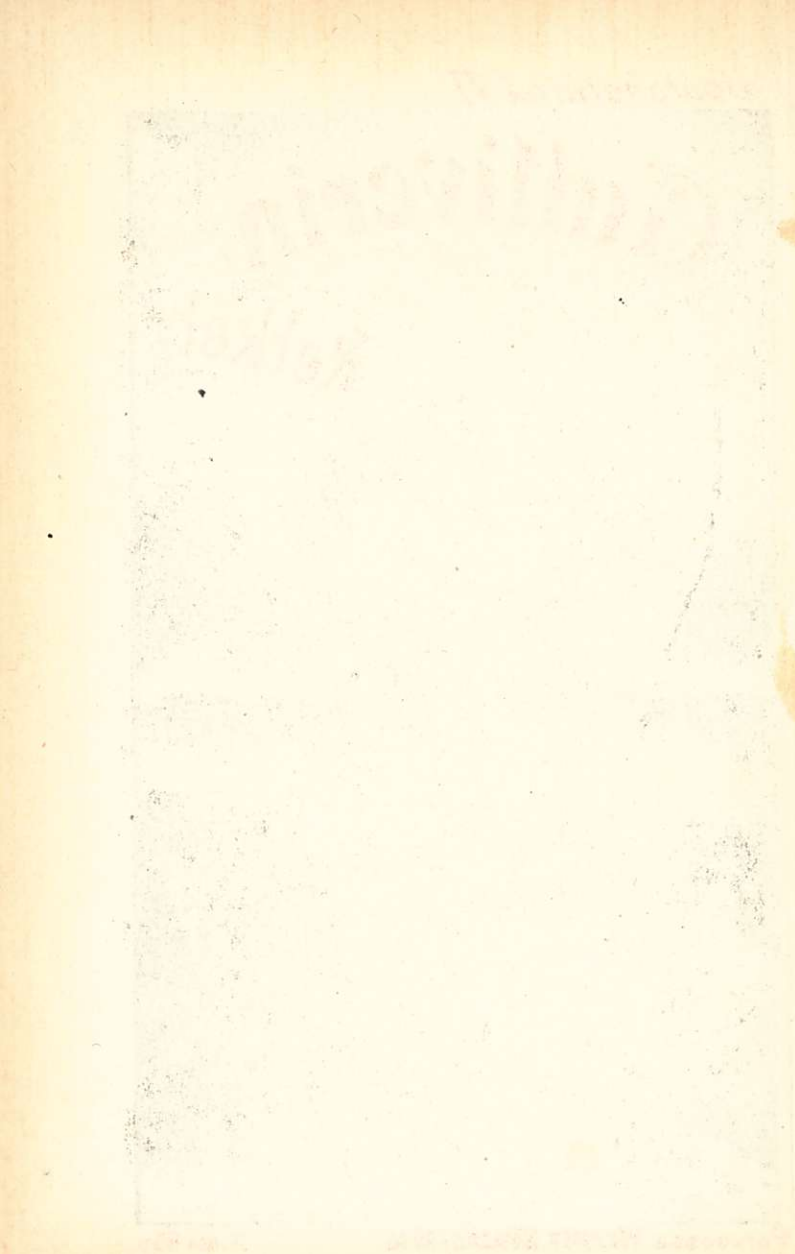

Joutohetkinä VI.

Porvoossa. WERNER SÖDERSTRÖM.

Hinta 65p.

GULLIVERIN RETKET

JA

SEIKKAILUT

KÄÄPIÖIDEN JA JÄTTILÄISTEN MAASSA

NUORISOLLE UUDESTAAN KERTONUT

FERDINAND GOEBEL

SUOMENNOS

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

PORVOOSSA 1898
WERNER SÖDERSTRÖM'IN KIRJAPAINOSSA

Johdanto.

Parisataa vuotta sitten eli Englannissa varakas tilanomistaja, nimeltä Gulliver. Hänellä oli yksi ainoa poika. Koska poika oli vilkas ja näppärä, päätti isä panna hänet kouluun. Kuusitoistavuotisena hän tuli Oxfordin yliopistoon. Siellä hän tutki lääketiedettä ja niin uutterasti, että jo kahdennellakymmenennellä ikävuodellaan isänsä suureksi iloksi suoritti lääketieteen tohtorin tutkinnon. Nuori Gulliver asettihe Lontooseen ammattiaan harjoittamaan. Kaikellaiset ikävät vastahakoisuudet kuitenkin estivät häntä käyttämästä laajoja tietojaan ja oivallista taitoaan. Kun häntä kumminkaan ei laisinkaan miellyttänyt joutilas tyhjäntoimitus, vaan hän sydämensä pohjasta halusi työtä, päätti hän eteläisille merille lähtevän laivan lääkärinä siirtyä maille kaukaisille onneansa koettamaan. Tuumasta toimeen. Heti oli hän sopivan paikan saanut ja lähti omaistensa onnea ja siunausta toivottaessa tuntematonta tulevaisuutta kohti.

Runsain määrin hänen kaipuunsa ja toivonsa siellä toteutuikin. Mutta ei häneltä siltä puuttunut pettymyksiäkään, ei huolia eikä kärsimyksiä. Rohkeuttansa ja mielenmalttiansa ei hän kuitenkaan milloinkaan menettä-

nyt. Ja kun hän monen monituisen vuoden perästä palasi kotipuoleensa levossa ja rauhassa työnsä hedelmiä nauttiakseen, voi hän kulunutta elämäänsä tarkastellessaan ihmetellä sen monen monia eriskummallisia seikkailuja ja harvinaisia tapahtumia, joita toinen tuskin on kokenut. Kaikkien kunnioittamana hän eleli kotiseudullaan, ja kun hän tahtoi erityistä suosiotaan jollekin osottaa, niin hän kertoi hänelle muinaisista retkistänsä. Ja kaikki toivoivat yksimielisesti, että hän kokemuksensa kirjaksi kokoisi. Kotvan sieti houkutella, mutta viimeinkin herra Gulliver suostui matkaseikkailunsa paperille panemaan. Kookas ja komea nidos siitä tulikin, joka painettuna herätti mitä suurinta huomiota Englannissa, ja jonka nuori ja vanha, köyhä ja rikas ahmien luki. Varmaanpa tekin, nuoret ystäväni, haluatte tietoja herra Gulliverin kummallisista retkistä. Siksi päätinkin tässä kirjasessa kertoa teille tärkeimmät hänen seikkailuistansa.

Gulliver kääpiöiden maassa.

I.

Gulliverin haaksirikko. Hän tulee kääpiöiden maahan. Hänen vastaanottamisensa siellä.

Kuusi vuotta olin jo matkustellut — kertoo herra Gulliver kirjassaan — ja käynyt Afrikassa, Ameriikassa ja Aasiassa eikä minulle ollut mitään erinomaista tapahtunut. Vasta seitsemäntenä vuonna minä koin niin ihmeellistä, että kylläkin maksaa vaivan siitä tässä kertoa. Purjelaiva „Ariadnen“ omistajat olivat näet ottaneet minut laivanlääkäriksi ja siinä laivassa minä ihanana toukokuun päivänä läksin Lontoosta. Ensimmäisinä viikkoina oli ilma erinomaisen suotuisa, matka eestyi mainiosti ja oikealla ajalla saavuimme aina määräpaikkoihin. Pian vierähtivätkin kuukaudet, kunnes me — marraskuussa — olimme jo jokseenkin lähellä Austraalian rannikkoa. Silloin nousi yhtäkkiä raju myrsky, joka paikalla riuhtasi meidät oikealta tolalta, katkasi peräsimen ja romautti yhden mastoista kannelle. Aallot viskelivät meitä lelunaan emmekä siihen mitään voineet. Siten kului muutamia tuskallisen kauheita päiviä. Silloin kohosi niin sakea sumu, että

hädin tuskin jonkun metrin päähän näki. Kaksi laivamiestä oli myötäänsä tähystämässä, ettemme vain matalikoille ja kareille ajautuisi. Lienevätkö todellakaan olleet tarpeeksi tarkkasilmäisiä — yhtäkkiä kajahti kauhuksemme huuto: „hohoi, matalikko!“ Tuskin kuulimme sanat, kun kamala sysäys tärytti laivaa. Se ruski ja rysähteli ja kallistui samassa kupeelleen. Uudet ja yhä uudet aallot ruhjoivat sitä taukoamatta ja se oli kohta pillan pils-tareina. Onneksi minä ja kaksitoista tovereistani saimme pelastusveneen irrotetuksi ja pakenimme minkä suinkin ennätimme tuhoavalta matalikolta. Kolme päivää ja kolme yötä me soutaa kiskoimme yhtä kyytiä. Niukat ruokavarat, jotka kiireessä olimme veneeseen haalineet, olivat jo aikoja sitten loppuneet, ja voimat vähenivät vähenemistään.

Välittämättä vähääkään vastaisesta kohtalostamme jätimme veneemme aaltojen ajeltavaksi ja tuijotimme sannattomina ja uuten uupuneina kuolemaa silmiin. Samassa vyörähti suuri aalto ja heitälsi veneen kumoon. Minä kohosin heti pinnalle, mutta tovereitani en ole sen koommin kuullut enkä nähnyt — epäilemättä he kaikki hukkuivat.

Tottuneena uijana pysyttelimme vedessä useita tunteja. Mutta vihdoin voimani uupuivat ja varman haudan olisin aalloissa saanut, jollen onneksi olisi matalikolle kantautunut. Olin pelastettu!

Vesi oli siinä hyvin matalaa ja syveni vain vähitellen. Kokonainen peninkulma täytyi minun siinä kaalaa, ennenkun vihoviimeinkin maalle pääsin. Mutta siellä ei näkynyt merkkiäkään ihmisestä, puhumattakaan ihmisa-

sunnosta. Päätin sen tähden kulkea eteenpäin, painua syvemmälle. Mutta väsymys minut heti voitti. Jäseniäni pakotti kauheasti enkä päässyt enää askeltakaan hievah-tamaan. Heittäysin sen vuoksi nurmikolle, joka minusta näyttikin erittäin pehmeältä ja lupsakalta, nauttiakseni kauvan kaipaamaani lepoa.

Olin varmaankin kauvan siinä nukkunut, ennenkun heräsin ja koetin kohottautua. Mutta mitä ihmettä? En voinut ainoatakaan jäsentä liikuttaa, päätäni vain saatoin hiukan kohottaa. Suureksi hämmästykseni silloin älysin olevani kokonaan kiedottu nauhoihin, joiden päät oli kiinnitetty maahan pistettyihin vaarnoihin. Siksipä en pääs-syt änähtämäänkään. Entäpä sitten? Korviin kuului hurinaa ja helinää — semmoista en ollut vielä milloinkaan ennen kuullut — ja se kuului niin kummalliselta; ei se ainakaan mehiläisten ja kärpästen surinaa ollut.

Kohautin päätäni tutkiakseni, mistä se ihmeellinen ääni syntyi. Ja mitä näin? Ympärilläni kihisi pikku ihmisiä, jotka eivät olleet pikkusormeani suuremmat. Siinä oli miestä ja naista, lapsia ja vanhuksia, ratsastajia ja jalkamiehiä ihan sekaisin. Pitkin ruumistanikin tallusteli niitä siellä täällä; olivatpa muutamat pikkuset uskaltaneet päätänikin kohti kulkea. Heilautin oikeaa kättäni — ja helei! kaikki vierähtivät maahan aivan kuin olisin kärpäsparven karkoittanut.

Muuan pikku mies oli jäänyt sormieni väliin riippu-maan ja siinä voin häntä oikein tarkastella. Hänellä oli kirjavan korea puku, miekka vyöllä ja viini nuolineen selässä. Kahuissaan hän minua katseli. Varmaankin hän luuli minun säälimättä ja säästämättä kerralla hänet

nielasevan! Yhtäkkiä tunsin kasvoissani ja koko ruumiissani omituista pistelemistä ja kihelmöimistä. Tarkemmin tunnustellessani huomasin ainakin tuhat nuolta minuun ammutun. Kokonainen sotajoukko joutsimiehiä oli piiritänyt minut ja ammuskeli minua päällikkönsä käskystä, joka pönäkkänä istui ratsunsa selässä. Koska pikku miehen vangitseminen epäilemättä oli laukauksiin syynä, päästin hänet irti. Siitäkös riemu remahti! He huusivat, kirkuivat, lauloivat ja remusivat.

Kääntäessäni hieman päätäni näin etäällä oikein kaupunginkin muurineen, rakennuksineen ja tornineen, ja kaikki oli niin sievää ja siroa kuin olisi ne sinne nukkekaupasta muutettu. Silloinpa jo tiesinkin, missä olin. Kohtaloni oli minut tuonut Liliputiin, siihen maahan, josta Euroopassa niin paljon ihmeellisiä asioita kerrottiin, vaan jonne ei milloinkaan ennen eurooppalaisen jalka ollut astunut.

Saatuaan toverinsa vapaaksi lakkasivat pikku sotilaat ampumasta. Ja siitä minä puolestani sydämmellisesti iloitsin, sillä heidän nuolensa niin ilkeästi nenääni kutkuttivat.

Mutta pääni vieressä oli jotain tekeillä. Alussa en ollenkaan käsittänyt, mitä se oli. Siinä jyskettiin, taottiin ja ryskettiin aivan kuin olisi sata miestä työssä ollut. Muuan mies, joka pönäkkänä ratsunsa selässä istui ja myötäänsä ratsastaen minua kiersi, käski hiukan löyhdyttää nuoria päästäni, että voin sitä kääntää oikealle, josta jyske kuului. Hämmästykseni näin silloin pääni vieressä noin viisikymmentä senttimetriä korkean telineen, juuri niin korkean, että se ulottui korvani juureen. Sitä

ne siis niin uuraasti valmistivat! Mutta mitä varten? mietiskelin itsekseeni. Kohtapa sain siihen vastauksen. Ympärilleni keräytyneestä ihmisjoukosta astui mies hyvin vakavan näköisenä. Hänellä oli päällään pitkä juhlakauh-tana, jonka lievettä kaksi palvelijaa kantoi. Hänen oikealla ja vasemmalla puolellansa kulki niinikään sangen vakavina ja toimessaan kaksi lihavaa herraa. Kaikki kolme astelivat mahtavan juhlallisesti telinettä kohti, nousivat portaat ja asettuivat ihan minun eteeni. Ylhäisin heistä astui muutamia askelia likemmä ja piti minulle pitkän puheen, kiivaasti käsillensä huitoen ja viittiloiden. Siitäpä minäpä sen sisällyksen melkein tajusinkin, vaikkon sanaakaan ymmärtänyt. Hän koki minulle selittää, että jos minä vielä kerran hänen kansalaisiinsa käsiksi kävisin, niin minut paha perisi. Minä vakuutin hänelle niin hyvin kuin osasin olevani rauhallisin ihminen maailmassa enkä aikovan heille mitään pahaa. Olin sitä paitsi niin väsynytkin ja uuvuksissa, ettei minua ollenkaan haluttanut kinata ja väitellä. Mutta jos hän suvaitsisi kuunnella minua, niin pyytäisin häneltä kaikkien näiden vastusten perästä jotain suuhun pantavaa, sillä minulla oli kauhea nälkä. Pikku mies suostui siihen auliisti ja huusi kovalla äänellä ihmislaumalle. Tosin en hänen sanojansa ymmärtänyt, mutta tuskin oli hän viimeisen sanansa sanonut, kun joukko ympärilläni alkoi kihistä. Yksi juoksi sinne, toinen tänne eikä kestänytkään kaukaa, kun he jo kantoivat vadittain kaikellaista ruokaa. Tikapuut asettetiin ruumistani vasten. Niitä myöten he ketterästi kiipesivät ja marssivat lautasineen ihan suuni luo, tarjoten minulle hanhi-, sorsa-, kana- ja jänispaistia. Oli siinä valikoimi-

sen varaa! Mutta eläimetkin olivat niin pieniä, että minun täytyi niitä sädottain syödä, ennenkun kylläiseksi tulin.

Sitten äsken mainitsemani ylhäinen, pitkäliepeinen herra taas nousi telineelle ja näytti minulle keisarinsa kirjoittaman käskyn, jota minun kuitenkin oli mahdoton lukea. Hänen täytyi sen vuoksi kaikellaisilla merkeillä ja liikkeillä selittää keisarillisen kirjoituksen sisällys. Ja niistä minulle selvisi, että keisari tahtoi minut maan pääkaupunkiin, jonka tornit etäältä häämöttivät. Siitä minä kuitenkin jyrkästi kieltäysin ja oikein pyytämällä pyysin vihon viimeinkin päästä irti kiusallisista kahleista. Mutta mies vain varmasti puisteli päätään ja tarttui kalvoseensa, josta minun muka pitäisi ymmärtää olevani heidän vankinsa. Se ei ollut laisinkaan minulle mieleen ja minä valmistime kahleitani katkomaan. Mutta tuskin olin sitä suunnannut, kun ainakin sadassa paikassa ruumiissani tunsin jälleen ilkeää pistelemistä ja kihelmöimistä ja siitä arvasin heidän taas laukaisseensa nuolensa. Silloin minä selitin heittäytyväni ihan heidän valtaansa.

Siitäkös ilo nousi ja riemu remahti! Pitkäliepeinen, mahtava mies vain viittasi ja paikalla oli tuhansittain käsiä löyhdyttämässä siteitä vasemmalta sivultani, että pääsin oikealle kääntäytymään. Se olikin mieleistä minusta, sillä jäseneni olivat pitkästä selälläni olemisesta ihan jäykistyneet. Sitä paitsi minua niin painosti, että nukuin siihen patuseen paikkaan enkä enää kuullut enkä nähnyt, mitä ympärilläni tapahtui.

II.

Gulliver viedään maan pääkaupunkiin ja esitetään keisarille. Hänen muut kokemuksensa.

Nukuin kahdeksan kokonaista tuntia — niin minulle ainakin perästäpäin kerrottiin — ja heräsin pirteänä. Olivatpa liliputilaiset muuten nukutusainettakin ruokiin sekottaneet, joka sekin osaltaan unta antoi. Se oli tapahtunut keisarin niminiettyisestä käskystä, sillä valtakunnan neuvosto oli päättänyt sitoa minut nukkuessani ja sitten kulettaa pääkaupunkiin. Ja päätöksensä se pani toimeenkin. Keisarilla oli hyvin pitkiä vaunuja, joissa oli jokaisessa kaksikymmentäkahdeksan pyörää. Niitä käytettiin suurten puunrunkojen, jopa kokonaisten laivainkin kulettamiseen. Muuan niistä oli määrätty minua viemään. Se tuotiin vierelleni. Sitten pystytettiin päälleni jonkunmoinen laitos, jonka ylälaitaan oli kiinnitetty joukko kiekkoja, joita myöten vedettiin pitkiä ja vahvoja koukku- ja hakapäisiä nuoria. Monituntisen työn perästä olivat valmistukset niin pitkällä, että mainitut haat ja koukut kiinnitettiin ruumiiseeni. Tuhatviisisataa vahvinta miestä komennettiin nuoriin ja heidän alvariinsa huutaessa: yks', kaks' — kolm'! saatiin minut sen verran koholle, että vaunut voi alleni työntää. Sen jälkeen valjastettiin, — tule ja puserra! — tuhat viisisataa hevosta vaunujen eteen ja ajajani huutaessa ja melutessa alettiin matka pääkaupunkiin. Keisarin nimenomaisesta käskystä ratsasti vaunujen oikealla ja vasemmalla puolella osasto valituinta sotaväkeä

minua yhäkin vartioimassa. — Matka eestyi hyvin hitaasti, ainakin minun mielestäni. Tunnissa päästiin korkeintain kolme-, neljäsataa metriä.

Matkalla tapahtui hauska seikka, jota en malta olla kertomatta. Muuatta nuorta kaartinupseeria huvitti näet kulkiessa nousta päälleni. Hän kiipesi vaunuihin ja käveli pitkin ruumistani aina nenääni asti. Siinä hän vetäsi miekkansa ja uteliaana, jommoisia semmoiset nuoret upseerit aina ovat, pisti hän sillä sieraimeni tutkiakseen, mitä ihmettä siellä mahtoi ollakkaan. Se minua aivastutti, ja yhtäkkiä kajahti: „ätsii!“ Mutta ilman paino pyyhälsi pikku sotilaan koreasti hietikkoon, ja ihan vahingoittumattomana. Hänen toverinsa, jotka hyvin säikähtivät niin kovaa ja odottamatonta ääntä, tarttuivat aseihinsa, sillä he luulivat minun vihanpuuskauksessa koettavan pyrkiä vapaaksi. Mutta huomattessaan, ettei minulla ollut pienintäkään sellaista aijetta, sallivat he jatkaa matkaa entiseen tapaan.

Viimeinkin saavuimme onnellisesti perille maan pääkaupunkiin. Tietysti pysähdyttiin muurien ulkopuolelle. Siellä oli vanha, silloin enää käyttämätön, jokseenkin avara temppekirakennus. Rakennukset yleensä olivat nimittäin puolitoista metriä korkeat ja muutamain metrien pituiset. Mainittu temppelel neuvottiin minulle asunnoksi. Seisominen oli siellä luonnollisesti mahdotonta, vaan minun täytyi, sen näin jo vaunuista käsin, pitkällä pituuttani sinne ryömiä, jos sinne ollenkaan mahduinkaan. Koko joukko ihmisiä hääri irrottamassa kahleitani, että minut paremmin vaunuista saataisiin. Se oli viimein tehty. Mutta varovaisuuden vuoksi sidottiin minut kuitenkin jal-

karautoihin, sillä yhä he vain pelkäsivät minun vieläkin karkaavan. Helppoahan se olisi ollutkin, sillä kahleet, joita ei oltu sidottu vähempää kuin viisikymmentä, olivat noin naisten kellonvitjain paksuiset. Mutta karkaaminen ei ollut tarkoitukseni, ja minä annoin sen kaiken rauhasa tapahtua. Keisarillinen majesteettikin oli sillä välin tullut kaupungin portille, sillä tuloni oli hänelle ilmoitettu. Hän lausui heti toivomuksensa nousta „*ihmisvuorelle*“ — joksi hän minua nimitti — mutta valtakunnan ylhäisimmät jyrkästi sitä vastustivat sen hyvin luultavan vaarallisuuden takia. Sen sijaan vietiin majesteetti lähellä olevaan torniin, josta hän teatterikiikarilla tarkasteli minua kiireestä kantapäähän.

Sillaikaa oli kaupungin edustalla olevalle avaralle aukiolle kokoutunut ääretön ihmisjoukko, joka ihmetellen ja töllistellen keräytyi ympärilleni.

Vihdoinkin oli vastaanottamisvalmistukset saatu päätä päälle, ja pieni korkeaarvoinen herra selitti, että sain nousta ylös. Enkä siinä kauvan siekaillut enää. Nousin ja oikaisime suoraksi. Sitäpä päti katsoa! Tuskinpa sitä hälinää kuvata osaa. Näytti kuin kaikki olisivat yhtäkiä järkensä menettäneet. Toiset huusivat, toiset nauroivat, muutamat itkeä tillittivät tai heittivät kuperkeikkaa, viskelivät hattuja ilmaan, syleilivät toisiansa ja sitten taas ihmeissään minuun tollottivat. Huuto ja kirkuna oli viimein niin kauheaa, että minä mieluummin konttasin temppeeliini päästäkseni rauhaan kaikesta.

Herätessäni vankilassani seuraavana aamuna aurinko jo korkealta paistaa helotti. Ryömin asunnostani, oikseudivin ja suoristelin jäseniäni, sillä olin huonosti nuk-

kunut. Hetkisen perästä ratsasti minua kohti loistava seurue. Etunenässä kulki keisari itse. Nytpä saatoin häntä oikein tarkastaa. Kooltaan hän oli toisia hieman suurempi. Hänen kasvopiirteensä olivat hienot ja kuitenkin hyvin varmat. Puku oli aistikas. Päässä oli hänellä kiiltävä metallikypäri, josta liehui komea sulkatöyhtö. Hän ratsasti jalorotuisella hevosella ja kädessään hän heilutti muutamain senttimetrien pituista, runsaasti jalokivillä koristettua miekkaa. Hän ratsasti jokseenkin lähelle minua ja katsoi minuun hämmästyneenä ja ihmetellen. Hän laskeusi hevosen selästä ja asettui lähelle, varta vasten laitetulle valtaistuimelle, yhä minua tarkastellen. Majesteetti suvaitsi armollisesti puhutella minua, mutta paraalla tahdollanikaan en siitä ymmärtänyt sanaakaan, vaikka koetin englannin-, saksan-, ranskan-, portugaalin- ja espanjankielellä.

Keisari käski valmistaa minulle aterian. Paikalla tuotiin vaunulastittain lihaa, kasviksia ja leipää, jotka mielihyvällä pistelin suuhuni, sillä ruoka oli todellakin oikein maukasta. Syömistäni katseli koko keisarillinen hovi erinomaisen hartaasti, ja paikalle sen poistuttua tunkeutui ja sulloutui ihmisjoukko yhä lähemmä ja lähemmä minua, etten viimein päässyt paikaltani liikahtamaan, ellen tahtonut noita uteliaita mäsäksi polkea. Väsyneenä istahdin muutamalle tasakattoiselle talolle oikein läheltä katselemaan liliputilaisten elämää ja toimia. Muutamat yltiöpäät olivat samassa valmiit nuoliaan minuun ammuskelemaan. Alussa pidin sitä vain leikkinä. Mutta kun se vähitellen meni liian pitkälle, viittiloin siinä harmistuneena ankaranlaisesti. Minua vartioivan osaston

päällikkö karkotti joukon ja jätti pahimmat häiritäjät minun käsiini. Niitä oli viisi. Neljä heistä pistin taskuuni, viidettä pitelin kädessäni ja katselin häntä hampaitani kiristäen ja tuimin silmin. Miehellä nousi hiukset pystyyn tuskasta, sillä hän luuli jo viimeisen hetkensä tulleen. Vapisten ja väristen katselivat kaikki minuun tuskallisena. Päällikköönkin näytti pelko ja tuska tarttuneen. Ja sitten vasta heidät kauhu valtasi, kun vedin miekkani ja sitä auringonpaisteessa välkyttelin. Armahtaakseni pikkaraisia päätin vapauttaa vangit. Laskin heidät maahan, taputin käsiäni ja huusin kovasti: „helei! helei!“ — Hei, miten ne pelkurit riensivät! Niin ne juoksivat kuin olisivat ruttoa paenneet. Muutamat lankeilivatkin kiireessään, hyppäsivät pian jaloilleen ja kokivat pyrkiä niin etäälle minusta kuin suinkin.

Kansan riemu oli rajaton. Paikalla oli tieto tapahtumasta lennätetty keisarille. Majesteetti iloitsi siitä niin, että siinä paikassa suvaitsi minulle suurta suosiota osottaa. Hän näet käski laittaa minulle komean ja pehmeän vuoteen, sillä hän oli jo kuullut, ettei se mukavimpia ollut. — Sadat kädet olivat taas työssä. Ja arvelkaapas, kolmesataa liliputilaisten vuodetta oli ommeltava yhteen, ennenkun se minulle riitti. Sitä paitsi täytyi niitä noin viisikymmentä asettaa päällekkäin, ennenkun se hiukanakaan aluseen vivahti. Ja sittenkin vielä tuntui kuin olisin nukkunut lattialla ohut peitto alusena.

Pukunikin kun oli haaksirikossa mennyt hyvin huonoksi ja minun oli miltei kerrassaan sopimatonta siinä esiytyä, teetätti minulle keisari alusta loppuun uuden puvun. Koko liuta kunnianarvoisia räättäjäjä oli touhussa.

Ensin oli minusta otettava mitat. Mutta miten? Siinäpä se. Itse he kuitenkin siihen neuvon keksivät. Suuressa kiireessä kyhättiin teline ja monia tikapuita myöten kiipesi muuan pikku mies sinne. Hän oli hyvin sievästi puettu ja erinomaisen vikkeliälikkeinen. Luulipa hänen ihan niskansa taittavan kumarrellessaan. Kiertäen kaartuen sai hän minut ymmärtämään, että minun piti laskeutua polvilleni. Täytin hänen pyyntönsä ja paikalla oli olkapäälläni toinen mies, jolla oli kädessä pitkässä nauhassa riippuva hopeinen luoti. Telineellä seisova mies heilautti silloin kädessään olevaa hopeista pikku sauva, — se oli hänen mittapuunsa ja mies itse kunnioitettavan räätäliyhdistyksen ylimäinen johtaja — ja se merkitsi, että nuttuni pituuden mitta oli otettava. Samassa solautti olkapäälläni oleva mies luodin maahan pitkin selkääni, veti sen sitten ylös ja merkitsi mitan hyvin vakavan näköisenä. Samalla tavalla otettiin liivin ja housujen mitat. Kaikki johti ylliräätäli itse, joka mitat otettuaan mitä kohteliaimmin ja herttaisimmin kiitteli ja kosteli.

Räätälien poistuttua saapui keisarin käskystä joukko oppineita, etupäässä suuretieteilijöitä, joiden tehtävänä oli mitä tarkimmin mitata ruumiini suuruus, että sen mukaan tiedettäisiin määrätä minulle tulevan ravinnon määrä. Kaikki nämä herrat toimittivat tehtävänsä oikein sääntillisesti ja perusteellisesti ja heidän tutkimuksensa ja mittauksensa tulos oli seuraava: ruumiini suuruus on sama kuin yhteensä tuhannen kahdeksansadan viidenkymmenen liliputilaisen. Kun tulos oli ilmoitettu, määräsivät tutkijat minulle joka ateriksi ihan yhtä paljon kuin tuhat kahdeksansataa viisikymmentä liliputilaista joka päivä

ravinnoksensa tarvitsee. Jotensakin hyvä oli minun siis elää, varsinkin kun en osannut aavistaakaan, mitä minua vastaan oli maassa tekeillä. Lakkaamaton ruokavarain hankkiminen minulle oli näet kiihottanut talonpoikia. He liittyivät vaatimaan pikaista muutosta, sillä kauhea nälänhätä uhkasi maata. Jopa olivat muutamat ehdottaneet minun surmaamistanikin, koska sillä tavalla paraiten pälkähästä päästäisiin. Varmasti olisikin se puolue voiton vienyt, jollei viimein pelko, että ruumiini jäisi saarelle virumaan ilmaa myrkyttämään, olisi ehdotusta raukeamaan saanut ja siis minä jäin henkiin. Kaikki tämä kerrottiin minulle myöhemmin. Keisari oli minulle kuitenkin kaikesta huolimatta edelleenkin suosiollinen.

Useiden etevinten oppineiden täytyi opettaa minulle liliputinkieltä. Ja heidän kiitokseksensa on minun tunnustettava, että he suorittivat tehtävänsä erinomaisesti, niin että aivan lyhyessä ajassa opin heidän kielensä.

Sitä paitsi teki lähes kolmesataa räätäliä työtä yötä päivää valmistakseen pukuni, jossa työssä ei mitään säästetty.

III.

Keisari keskustelee Gulliverin kanssa maan
kielellä. Hänen taskunsa tutkitaan.
Pyssynlaukauksen vaikutus.

Kuultuansa minun osaavan maan kieltä jo sen ver-
ran, että kykenin sitä keskustelussa käyttämään, saapui
keisari muutamana päivänä suuren seurueen kanssa ja käski
minun istuutua. Minä noudatin käskyä ja istuuduin niin,
että pääni oli telineen lähellä. Sille keisari heti nousi
atjutantin seuraamana ja keskustelu alkoi.

Keisari:

— Minua ilahuttaa kuulla, että sinä jo nyt osaat
kieltämme. Pyydä jotakin armonosotetta!

Minä laskin käteni rukoillen rinnalleni ja virkoin:

— Jumalan siunaus seuratkoon aina Teidän Majes-
teettianne! Jos minun kuitenkin sallitaan rukoilla armon-
osotetta, niin pyydän vapautustani.

— Kärsivällisyyttä, kärsivällisyyttä — vastasi hallit-
sija hymyillen. — Kyllä aika neuvon tuopi, vuodet huolen
huojentavi. Mutta nyt jo sinulle vakuutan, että määräyk-
seeni olet tyytyväinen.

Kun minä sittenkin vielä pyytämällä pyysin, sanoi hän:

— Kuule siis: jos sinä vannot, ettet milloinkaan
rupea viholliseksemme, niin me päästämme siteesi, ja sinä
saat vapaana saarellamme kuleskella.

Minä vannoin paikalla, ja keisarillinen majesteetti
lupasi hetimiten ottaa asian uudelleen käsiteltäväksi. Ja
nähtävästi hyvin tyytyväisenä hän poistui.

Muutamain päivän perästä keisari tuli luokseni.

— Ihmisvuori — hän sanoi heinäsiirkka-äänellään — elä pahastu, mutta meidän maassamme on sellainen laki, että jokainen saarellemme tullut muukalainen tarkasti tutkitaan, olisikko hänellä mahdollisesti vaarallisia esineitä hallussaan. Sellaiseen tarkastukseen täytyy sinunkin, tahdo tai elä, suostua.

Selitin siihen alistuvani, hyvin tietäen, että kieltoani seuraisi vain mitä suurimmat ikävyydet. Heti saapuikin tutkijakunta oikein toimessaan perinpohjaista tarkastusta pitämään. Tarkastuksesta tehtiin laaja pöytäkirja, joka kuuluu seuraavasti:

„Keisarillisen Majesteetin, kaikkein armollisimman Herramme, käskystä toimeenpannun „Ihmisvuoren“ kaikkien taskujen tarkastuksen olemme me allekirjoittaneet, erityisesti sitä varten asetetun tarkastuskunnan jäsenet, tänään asetusten mukaisesti toimittaneet. Ja oli:

1) Nutun oikeassa taskussa nelisnurkkainen, väriltään punainen, valkopilkkuinen vaatekappale, joka levitetynä kylläkin riittää peittämään maan pääkaupungin torin;

2) Vasemmasa taskussa kirstu, nähtävästi hopeinen. Mutta sen kantta emme voineet avata. Mahdotonta oli meidän myös nostaa kirstua taskusta, sillä se oli meille liian raskas. Me pyysimme „Ihmisvuorta“ auttamaan ja huomasimme sen sisältävän ruskeaa polymäistä ainetta, jota haisteltuamme me kaikki ankarasti aivastelimme;

3) Oikeassa liivintaskussa, tyystin tarkastettuamme, soikea laitos, jonka toiseen sivuun oli kiinnitetty pitkiä, teräviä seipäitä. Tiedustaessa „Ihmisvuori“ selitti käyttävänsä sitä tukkaansa järjestäessä;

4) Vasemmassa liivintaskussa kummallinen kimppumainen esine. Siinä oli joukko samankokoisia valkeita lehtiä, enimmäkseen täynnä outoja kuvioita, joiden tarkoitusta emme ymmärtäneet;

5) Oikeassa housuntaskussa ihmeellinen kone. Se oli tehty väärästä puusta, josta lähti kaksi rautaputkea. Samallinen oli vasemmassakin taskussa, mutta se oli ainoastaan yksiputkinen. Alamainen ajatuksemme on, että juuri näitä esineitä on tarkasti silmällä pidettävä, koska niillä näyttää olevan ihan erityinen tarkoituksensa, emmekä paraalla tahdollammekaan ymmärtäneet „Ihmisvuoren“ selitystä niistä.

6) Kahteen housuntaskuun oli meidän mahdoton päästä, koska housut vyötäisiltä olivat liian ahtaat. Oikeanpuoleisesta riippuivat paksut hopeavitjat. Pyysimme „Ihmisvuorta“ vitjoista vetämään. Hän vetäsi ja nosti sieltä pyöreän laatikon, jonka toinen sivu oli hopeinen ja toisena läpinäkyvä laatta. Laatikosta kuului kummallista ääntä. Se sanoi myötäänsä: „tik, tak!“ Luultavasti oli joku eläin laatikkoon kätkeyty. Sen eläimen on kai ne kaksi eri pitkää käsivartakin, jotka lippaasta pistävät ja joita se aina yhtä tasaisesti kulettaa laatan ympäri.

7) Vasemmasta taskusta jättiläinen pyynnöstämme veti verkkomaisen, väriltänsä harmaan kudoksen, jota kaksi leveää ja suurta rengasta piti koossa. Kudoksen silmukoista kimalteli suuria, pyöreitä laattoja, jotka jättiläisen ilmoituksen mukaan olivat hopeaa ja kultaa ja siis, jos hänen puheessaan on perää, äärettömän kallisarvoisia.

8) Päälysnutun sisustaskusta löysimme suuren, soikean nahkakotelon, joka sisälsi väriltään mustan, pitku-

laisen esineen. Jättiläinen napsautti sen auki ja siellä oli leveä teräskalu, jossa toisena sivuna oli leveä selkä ja toinen oli äärettömän terävä. „Ihmisvuori“ ilmoitti käyttävänsä sitä kasvojensa silittämiseen.

9) Vyötäisillä on hänellä vyö, joka näyttää olevan tehty jonkun jättiläiseläimen nahkasta. Vyössä riippuu vasemmalla puolen kultakahvainen jättiläismiekka ja oikealla nahkatasku, jossa on suuria luotia, nähtävästi lyijystä, ja pieniä, hienoja, mustia jyväsiä.

Alamaisimmasti jättäessämme Teidän Majesteetilenne myötäseuraavan luettelon „Ihmisvuoren“ avaroista taskuista löytämistämme esineistä, rohkenemme vielä huomauttaa mainitun „Ihmisvuoren“ tarkastuksen aikana kohdelleen meitä sangen ystävällisesti ja auliisti. Emme kuitenkaan voi olla huomioonni kiinnittämättä viidennessä, kahdeksannessa ja yhdeksännessä kohdassa mainittujen esineiden nähtävää vaarallisuutta. Kuitenkaan emme voi niistä lopullista päätöstämme antaa.

Omakätisellä allekirjoituksellamme varustettu ja virkasinetillämme leimattu toisena päivänä Teidän Majesteettinne siunatun hallituksen viidentenäseitsemättä kuu-kautena.

Fluzi Flizzi.

Ponsi Flizzi.“

En voi olla tunnustamatta tarkastuskunnan tehtävänsä täyttäneen mahdollisimman sääntillisesti ja perusteellisesti. Selitykseksi lienee tarpeellista mainita ne esineet, jotka tarkastajille niin paljo päänvaivaa tuottivat. Ne olivat seuraavat:

1. nenäliina,

2. nuuskarasia,
3. kampa,
4. päiväkirja,
5. yksi- ja kaksipiippuinen pistooli,
6. taskukello,
7. rahakukkaro,
8. partaveitsi,
9. miekka ja hauli- ja ruutisäiliö.

Tarkastuksen loputtua läksin majapaikkaani saadakseni häiritsemättä hiukan levätä. Se ilo ei kuitenkaan ollut kaukainen. Tuskin olin vuoteelleni viskautunut, kun minulle ilmoitettiin hänen majesteettinsa keisarin tulevan. Hyppäsin paikalla ylös ja todellakin suurimmaksi hämmästykseni näin keisarin vähintäinkin kolmentuhannen miehen suuruisen sotajoukon etunenässä tulevan luokseni. Sotamiehet ympäröivät minut ja kaikilla oli jouset ja nuolet vireissä minun vaivaisen pääni varalla. Sitten hänen majesteettinsa valtuuttama vaati minua paikalla jättämään luettelossa mainitut esineet. Sitä en vastustakaan. Minulle luvattiin kuitenkin antaa kaikki takaisin maasta lähtiessäni.

Ensin otettiin minulta *miekkani*. Vetäsin sen tupesta, asetuin miekkailuasentoon ja heilauttelin sitä sitten suhisten ilmassa. Hämmästyen he sitä katselivat ja äänekkäitä ihmettelyhuutoja kajahteli. Pistin miekan paikoilleen ja laskin sen maahan pitkin pituuttaan niinkuin oli käsketty.

Sitten täytyi minun luovuttaa *nuuskarasiani*, joka oli vielä avattavakin. Selitin sen sisällyksen ja annoin monen miehen ottaa sitä hyppysellisen. Siitäkös kummalli-

sia virnistyksiä ja aivastelemista! Majesteetti suvaitsi oikein sydämmellisesti nauraa.

Sen jälkeen oli annettava *taskukelloni*. Paikalla sen nähtyään käski keisari kahden kookasvartaloisen kaarti-laisen kantaa sen linnaansa, jonne he sen körennossa kulettivat. Keisarin käskystä monet kuuluisat oppineet sitä keisarillisessa linnassa perinpohjin tutkivat.

Sitten oli *pistoolieni* vuoro. Minä panin niihin panokset ja laukasin ilmaan. Olisittepas nähneet! Syn-tyi mitä hurjin hämminki. Ihmiset kaatuivat säikäyksestä maahan kuin itikat. Hevoset hyppivät pystyyn, viskasivat ratsastajat selästään ja laukkasivat vauhkoina tiehensä. Keisarikin oli kalman kalpea. Hän käski ottaa minulta pistoolit. Ja paikalla ne vietiin talteen. Majesteetti palasi linnaansa vilkaisemattakaan minuun. Siitä älysin joutuneeni epäsuosioon laukauksen takia.

Jällellä olevatkin esineet jätin samalla tarkastuskunnalle. Suurissa, vahvoissa tavaravaunuissa ja lukuisan sotajoukon saattamana vietiin ne keisarin varastoihin. Ainoastaan kampa jätettiin minulle, koska sitä joka päivä tarvitsin. Kellonikin sain muutamain päivän perästä takaisin. Huolimatta perusteellisista tutkimuksistaan eivät oppineet tienneet, mitä tekisivät „rataseläimellä,“ joksi he kelloa nimittivät.

IV.

Gulliver seurustelee ystävällisesti kansan kanssa.
 Liliputilaisten nuoratanssi. Harvinainen
 löytö. Suuri sotaväen näytäntö. Gul-
 liver vapautetaan kahleistaan.
 Käynti pääkaupungissa.

Väli saarelaisten kanssa oli parantumistaan parantunut. Suurissa joukoissa tuli joka päivä uteliaita saaren kaikista osista minua ihmettelemään. Olin heille aina oikein kohtelias ja ystävällinen, jos vain hekin samoin minulle eikä minulla ollut ollenkaan syytä valittaa.

Joka kerran kun suuri ihmislauma minua majapaikani edessä odotti, istuuduin minä omatekoiselle tuolilleni, asetin muutamia tikapuita jalkojani vasten ja annoin ihmisten kiivetä luokseni. Kun he olivat polvilleni päässeet nostin minä heidät vieressäni olevalle pöydälle, jonka niinkään itse olin laittanut, ja annoin heidän siitä käsin itseäni ihailla. Kaikkein halukkaammin he tahtoivat nähdä „rataseläintä.“ Ihmetellen he sitä tarkastelivat eivätkä sittenkään sen perille päässeet. Päätänsä puistellessen he aina poistuivat.

Keisari oli taas monasti suosiotansa osottanut. Kutsuttiipa hän minut uudestaankin kansansa leikkeihin osaa ottamaan. Liliputilaiset olivat näet oikein taitavia nuorallatanssijoita. Olivatpa muutamat siinä kiitettävässä taidossaan ihmeteltävän pitkällekin kehittyneet. Erittäin mielellään keisari katseli nuorallatanssimista. Ja sen,

joka halusi tuottoisaa virkaa, ei tarvinnut kuin oikein sievästi ja taitavasti tanssia tepsutella nuoralla ja virka tuli varmasti.

Katseltuani niin monta liliputilaisten leikkiä ja suuresti niistä nautittuani pyysin keisaria sallimaan minunkin jotain yhteiseksi iloksi valmistaa. Keisari suostui. Silloin kehoitin keisarillisen sotajoukon ratsastajia hevosineen ajaa karauttamaan pitkin käsiäni ja jalkojani. Se onnistui mainiosti. Sitten pyysin neljä metrinhokkuista ja läpimitaten sentimetrin paksuista keppiä. Suurella vaivalla saatiin ne neljällä tavaravaunulla hilatuksi perille. Teroitin ne ja pistin maahan neliön muotoon. Pingotin sitten nenäliinani niiden väliin niin lujaan kuin suinkin ja anoin keisarilliselta majesteetilta, että hän suvaitsi sallia pitää taisteluharjoituksen nenäliinalla. Keisari myöntyi mielellään pyyntööni ja minä nostin noin neljäkolmatta taitavinta ratsastajaa nenäliinalleni. Taistelu alkoi. Se oli erittäin soman näköistä ja miellytti keisaria mitä suurimmassa määrässä. Kuninkaan tyttäretkin tahtoivat mielellänsä näytelmää katsoa ja minä nostin heidät kantotuoleineen korkealle ilmaan ja sieltä he leikkitaistelua katselivat.

Saarelle tultuani kadotin usein hattuni. Siellä oli monasti niin kauhean kuuma, että oikein päätä huimasi. Muutamana päivänä kertoi huhu pääkaupungissa etäällä meren rannalla löydetyn kummallisen kapineen. Molemmat miehet, jotka olivat sen ensiksi nähneet, kuvasivat sen mustaksi, pyöreäksi möhkäleeksi, jonka laita oli kääntynyt ylöspäin. He sanoivat kiertäneensä möhkäleeseen ja toinen kuului suurella vaivalla kiivenneen sen laidalle ja huomanneen sen sisästä ontoksi. Kaikista kuulemistani tie-

doista päättäen ei se voinut olla mikään muu kuin minun hattuni. Heti keisari lähetti tavaravaunut sinne, jossa se omituinen esine oli, käskien tuoda sen paikalla pääkaupunkiin. Muutamain päivän perästä lähestyivät kummalliset ajoneuvot asuntoani. Vaunut olivat tyhjä, mutta niihin oli sidottu musta esine, joka laahasi pitkin maata. Tunsin sen paikalla hatukseni. Ihmisraukat eivät näet olleet jaksaneet nostaa sitä vaunuihin. Heille ei muuta neuvoksi kuin pubkasta surauttaa hattuun kaksi reikää, pujottaa nuora niiden läpi ja sitoa sillä vaunuihin. Niin hullunkurisella tavalla he tuoda jyrtyttivät kauvan kaipaamani hatun pääkaupunkiin. Onneksi olivat tiet niin sileät, ettei hatulleni siitä kyydistä mitään vahinkoa koitunut ja voin sitä taas hyvästi käyttää.

Eräänä päivänä tuli keisarilta käsky, joka määräsi kaikki pääkaupungissa ja sen likeisimmässä ympäristössä olevat sotajoukot kaupungin lähellä olevalle suurelle paraadikentälle. Siellä vietettäisiin suuri, loistava paraadi. Minutkin keisari sinne kutsui. Suuresti miellytti minua sekä ratsu- että jalkaväen erinomaisen harjautuneet liikkeet; se oli todellakin hämmästyttävää. Lopuksi oli keisari minullekin erityisen kunnianosotteen valinnut. Minua näet pyydettiin seisomaan hajalla säärin hiljaa ja tyynesti. Minä seisoin. Ja katso, soiton kaikuessa ja liehuvin lipuin koko sotajoukko kulki jalkaini välitse.

Sittemmin keisari erittäin kiittävästi ja ystävällisesti puhui maltillisuudestani. Silloin katsoin taas tilaisuuden otolliseksi keisarilliselta majesteetilta alamaisimmasti rukoillen rukoilla vapautusta kahleista. Polvilleni hänen eteensä heittäytyen anoin:

— Kaikkein korkein, suurivaltaisain keisari! Osota minulle suurta suosiotasi ja vapauta minut näistä kahleista, että voisin isänmaahani palata.

Keisari näytti pyynnöstäni heltyvän ja lausui:

— Minkä tähden sitten haluat isänmaahasi palata?

— Voi — huudahdin minä — vaimoni ja lasteni luo. Minä ikävöin heitä!

— Missä on isänmaasi? keisari tiedusti.

— Kaukana, kaukana pohjoisessa, jossa pyssyt paukkuvat ja veljeni „ihmisvuoret“ asuvat lukuisina kuin taivaan tähdet ja hiekka meren rannalla.

Keisari säikähti. Pian toinnuttuaan hän kuitenkin kysyi:

— Mitä sitten veljillesi meistä kerrot kotiisi taas palattuasi?

— Minä kerron heille sinun voimastasi ja ihanuudestasi ja sinun viisauttasi ylistän, mikäli vain sanat sitä lausua voivat.

Keisari näytti hyvin tyytyväiseltä, lupasi ajatella asiaa ja poistui linnaansa. Siellä pidettiin heti valtioneuvoston istunto, jossa vapaaksi pääsemisestäni vakavasti neuvoteltiin. Heti sen päätyttyä valtiokansleri tuli luokseni, haluten puhutella minua ilmoittaakseen tärkeän asian. Laskeusin paikalla maahan istumaan. Hän asettautui korvani juureen ja huusi korvaani kovalla äänellä sopimuksen pykälät, jotka minun oli määrä allekirjoittaa ja valallani vahvistaa, jos kerran halusin päästä vapaaksi kahleistani. Sopimus kuului:

„Hänen Majesteettinsa, kaikkien liliputilaisten korkea hallitsija, tekee „Ihmisvuoren“ kanssa seuraavan

sopimuksen, joka viimeksi mainitun on allekirjoitettava ja juhlallisesti valallansa vahvistettava.

1 §.

„Ihmisvuorella“ ei ole oikeutta poistua Meidän tai vaallisesta valtakunnastamme ilman Meidän sinetillämme varustettua passia.

2 §.

Meidän nimenomaisesti suostumuksettamme ei „Ihmisvuori“ saa astua valtakuntamme pääkaupunkiin. Jos se hänelle suodaan, niin on se kaksi tuntia ennen pääkaupungin asukkaille ilmoitettava, että he ajoissa tietäisivät huoneihinsa vetäytyä.

3 §.

Jos „Ihmisvuori“ Meidän saaremmen rannoilla kävelee, ei hänen ole lupa polkea pelloille, niityille eikä muille semmoisille paikoille ja ankarimmin häntä kielletään tulla laamasta Meidän rakkaita alamaisiamme sekä myöskin hevosia, lehmiä, koiria j. n. e. Samaten hänen ei sallita ilman Meidän erityistä suostumustamme nostella ainoatakaan alamaisistamme.

4 §.

„Ihmisvuoren“ pitää alati ja kaikkialla olla Meidän uskollisena liittolaisena ja Meitä auttaa, erittäinkin taistelussa blefusculaisia vastaan.

5 §.

Mainitun „Ihmisvuoren“ pitää Meidän valtakunnassamme ollessaan tarkasti mitata valtakuntamme pintaala ja viimeistään kahden kuukauden kuluttua mittaustensa tulos Meille tiedoksi antaa.

6 §.

Joutohetkinään pitää „Ihmisvuoren“ kerätä suuria kiviä, hirsiiä j. n. e. Meidän vatedes määräämämme paikkaan suuren linnan rakennustarpeiksi Meidän keisarillisen huoneemme prinsseille.

7 §.

Jos „Ihmisvuori“ suostuu täyttämään kaikki ylempanä mainitut pykälät ja sen juhlallisesti valallansa vahvistaa, niin suodaan hänelle vatedeskin tähän asti myönnetty jokapäiväinen ravinto ja vapaa pääsy puheillemme minä aikana hyvänsä.

Annettu ja Meidän keisarillisella sinetillämme varustettu pääkaupungissamme Mildendossa Meidän hallituksemme seitsemännyhdeksättä kuukauden viidentenätoista päivänä.“

Ilomielin vahvistin tämän sopimuksen valallani, vaikkakaan kaikki pykälät eivät oikein mieleisiäni olleet. Majesteetti oli itse saapuvilla juhlallisessa vannotuksessa ja vakuutti minulle, että hän oikein mielellänsä paikalla jo olisi sallinut minun palata isänmaahani, jos vain ministerit olisivat suostuneet. Mutta he olivat arvelleet, että palaamisestani isänmaahani, maahan, jossa pysyvät paukkuvat ja „ihmisvuoret“ asuvat, saattaisi juuri nyt, ble fusculaisten sodan aikana, koitua vahinkoa liliputilaisille.

Nauratti minua ne syyt. Mutta minä alistuin tyytyväisesti kohtalooni, sillä sittenkin olin kovin iloinen päästessäni viimeinkin vapaaksi kiusallisista kahleistani.

Silloin pyysin majesteetilta saada kerran käydä katselemassa maan pääkaupunkia ja varsinkin keisarillista

linnaa. Se minulle auliisti suotiin. Ja paikalla koristi Mildendon joka kadun kulmaa jättiläisjulistus, jossa ilmoitettiin tapahtumasta ja keisarin nimessä kehoitettiin asukkaita kaupungissa ollessani pysymään kotonaan, ei liikkumaan kaduilla eikä toreilla.

Pääkaupunki Mildendo on säännöllisesti rakennettu ja siellä on leveät kadut ja joukko kauniita rakennuksia. Keskellä kaupunkia on keisarin linna, muodostaen nähtävästi yksinään oman kaupunginosansa. Etten vahingoitaisi talojen kattoja, käärin nuttuni liepeet ja astuin sitten varovasti toiselta kadulta toiselle, tietysti talojen yli harpaten. Kadut olivat työpö tyhjät; mutta — liliputilaiset ovat erittäin uteliaita — katoilla istui ihmisiä tiheässä kuin halkoja pinossa ja ihmeissään he minua katsoa töllistelivät. Paljon näin vaivaa, ennenkuin voin keisarin linnaa tarkastella. Viimein se kuitenkin onnistui ja oikein minä hämmästyin sitä satumaista komeutta, joka vallitsi saleissa, kammareissa, portailla ja käytävissä. Hänen majesteettinsa keisari sekä kaikki prinssit ja prinsessat seisoivat koko ajan linnan suurella parvekkeella. Hänen majesteettinsa viittasi minulle yhtenäen hyvin armollisesti, ja syvästi kunnioittaen minä kumartelin heidän keisarillisille korkeuksillensa. Harppailin sitten taas varovin askelin rakennusten yli ja palasin asuntooni.

V.

Liliputilaisten ja blefusculaisten vihollisuuden syy.
 Gulliver valloittaa vihollisen laivaston. Lähe-
 tystön vastaanotto. Keisarin kiittämättö-
 myys Gulliver pakenee. Hänen
 olonsa blefusculaisten luona.
 Paluu isänmaahan.

Eräänä aamuna, juuri kun olin noussut, ilmoitettiin hänen majesteettinsa keisarin kirjurin haluavan minua puhutella. Tietysti olin heti valmis. Hän jutteli minulle juurta jaksain syyt monivuotisiin riitaisuuksiin blefusculaisten kanssa. Ja keisarin nimessä hän pyytämällä pyysi minua auttamaan sodassa mainittuja saarelaisia vastaan, varsinkin kun omassakin valtakunnassa lakkaamatta taisteli kaksi suurta puoluetta, jotka ainoastaan onnistunut ja voittoisa sotaretki sai aisoissa pysymään. Juuri nyt, — niin päätti kirjuri kertomuksensa — olisi sinun apusi meille oikein tervetullut, sillä varmalta taholta olemme kuulleet vihollisemme varustavan erittäin vahvaa laivastoa hyökätäksensä näihin aikoihin saareemme.

Vakuuttaen alamaisinta ja nöyrintä kuuliaisuuttani, pyysin kirjurin keisarilliselle majesteetille ilmoittamaan, että hänellä on valta käyttää minua, miten hyväksi näkee ja että minä ihan seuraavina päivinä esitän hänelle tar-
 kan sotasuunnitelman Blefuscun saareen.

Kiireimmittäin keisari kutsui koolle sotaneuvoston, jolta tarkoin tiedustelin Liliputin ja Blefuscun välisen salmen syvyyttä ja leveyttä ja jota pyysin paraansa mukaan minua toimessani avustamaan.

Menin meren rannalle, vetäsin taskukiiharini ja tarkastelin ja tähystelin Blefuscunsaarta. Selvästi näin vihollisen laivaston. Palasin heti kotiin ja ilmoitin sotaneuvostolle muutta mutkitta valloittavani vihollisen laivaston, kun vain saisin muutamia nippuja käärenuoraa. Niine varustuksineni menin taas rannalle, riisuin kenkäni ja sukkani ja kaaloin Blefusuun. Missä ei jalka pohjannut, siinä tietysti heittäysin uimaan. Pian olinkin saassa. Suurina pyörivät blefusculaisten silmät, kun minunlaiseni jättiläinen yhtäkkiä aalloista sukeltautui. Eivät he edes ymmärtäneet, mitä se merkitsikään. Rauhallisesti kiinitettyäni nuoran laivain mastoihin vedin ne kaikki perässäni pois. Silloin vasta blefusculaiset älysivät, mitä oli tekeillä. Sanomaton sekasorto vallitsi laivoissa. Siellä voiteltiin, huudettiin, väänneltiin käsiä ja moni epätoivoissaan syöksyi mereen. Minä vain kaikessa rauhassa kävelin Liliputia kohti.

Mitä tarkkaavimmin oli rannalla minua odottava lukuisa ihmisjoukko seurannut liikkeitäni. Kun he näkivät minun kaalavan, vihollisen laivastoa vetäen, oli riemu rajaton. He syleilivät ja suutelivat toisiansa, itkivät ja nauroivat, jopa muutamat ilon valtaamina kuperkeikkaakin heittivät. Tietysti minulle tulvaamalla tulvasi kaikelaisia mahdollisia kunnianosotuksia. Hänen majesteettinsa keisari korotti minut siinä paikassa perinnölliseen kreivinarvoon ja muutenkin minulle lukemattomilla tavoilla osotti armollista suosiotansa.

Silloin saapui blefusculaisten lähetystö nöyrästi rauhaa anomaan, joka heille muutamilla ehdoilla suotiinkin. Minunkin luonani lähetystö kävi ja minä vastuutin

sitä niin ystävällisesti kuin suinkin mahdollista. Siitä ja koska minä kieltäysin noudattamasta keisarin ja hänen neuvonantajainsa tahtoa, joka tarkoitti Blefuscun valtakunnan perinpohjaista hävittämistä, suuttui keisari minuun ihmeesti. Sen heti monesta seikasta selvästi huomasin. Kun sitä paitsi salakkali kuulin keisarin neuvoston päätäneen minut yhtäkkiä surmata — kuuluivat näet aikoneen nukkuessani puhkasta silmäni tulisilla raudoilla — päätin päätetykseen jättää mokoman kiittämättömän maan ja paeta blefusculaisten luo, jotka yhtä ystävällisesti kuin innokkaastikkin olivat minua kutsuneet.

Tiedon suunnitellusta hyökkäyksestä toi minulle — se minun täytyy mainita — ei sen vähäsempi kuin keisarin pääministeri. Istuessani näet muutamana iltana yksinäni lamppuni ääressä ahtaassa asunnossani koputettiin yhtäkkiä ulkoovelle. Hämmästyneenä niin myöhäisestä vierasta huusin: „kuka siellä on?“ — „St! st!“ kuului selvästi vastaukseksi. Arvasin heti, että vieras oli salaisella asialla. Nopeasti avasin pienen luukun, jonka juuri pikku liliputilaisia varten olin tehnyt huoneeni seinään lattian rajaan. Ja kuka siellä oli? Hänen majesteettinsa pääministeri, jonka kanssa jo niin monasti olin neuvotellut ja joka siten oli oppinut minusta paljon pitämään. Ilmasin hänelle suuresti hämmästyväni hänen tulostaan. Hän pani sormensa merkitsevästi huulilleen ja sanoi:

— Minun tuloni on salaisuus. Olen näet tullut hyvänä ystävänä sinua varoittamaan. Sinua vastaan on tehty salaliitto, jonka tarkoituksena on päättää päiväsi.

Vihastuneena hypähdin pystyyn.

— Sekö on kiitos kaikista palveluksista, joita olen teille tehnyt! Minkä vuoksi sellaiset hankkeet?

— Minä kerron sinulle kaikki — vastasi ministeri.
— Sinulla on hovissa monta vihamiestä ja keisarikin on sinulle vihoissaan.

— On — ja mistä syystä? — huudahdin. Koska en antautunut kätyriksi kerrassaan hävittämään Blefuscun valtakuntaa. Sano keisarillesi: ennen, paljon ennen minä kuoleman kärsin kuin ryhdyn sellaiseen.

Siihen ministeri vastasi:

— Minä kunnioitan sinun vilpittöntä mieltäsi. Mutta keisarin läheisyydessä on monta, jotka sinua panettelevat. He näet kadehtivat sinua, kun sinut kreivinarvoon korotettiin. He ovat muka keksineet sinun salaisesti pitäneen blefusculaisten puolta kohta mennäksesi julkisestikkin heidän puolelleen hävittääksesi sitten meidät perinpohjin. Tietysti olivat silloin päiväsi luetut. Mutta keisaria on sinun kiittäminen siitä, että sinut ensiksi aiotaan vain sokasta.

Olin kerrassaan suunniltani. Varoitettuaan minua täytyi ministerin lähteä. Yhtä salavihkaisesti kuin hän oli tullut, hän poistuikin, ja minä jäin yksin vihoineni, kiukkuineni.

Paikalla päätin selkäni kääntää kiittämättömälle maalle ja mennä Blefusuun. Siellä minut otettiin vastaan erittäin kohteliaasti ja osotettiin mitä suurinta auliutta ja ystävällisyyttä. Hyvästi minä siellä olisin viihtynytkin, jollei ikävä kotiin olisi minua rasittamistaan rasittanut.

Muutamana päivänä seisoin meren rannalla ja katselin siintävään etäisyyteen ajatuksiini vaipuneena. Siellä,

kaukana näytti jotain uiskentelevan. Minä en erehtynyt. Se oli kumollaan oleva vene. Apu pirahti kuin taivaasta. Suurella vaivalla — blefusculaiset auttoivat minua uskollisesti — sain veneen maihin. Ihmeissään katselivat pikku ihmiset heidän mielestään jättiläisvenettä. Viidensadan työmiehen avustamana sain sen taas käyttökuntoon. Kolme kuukautta kului työssä. Sitten varustin sen tarpeellisella muonalla, johon kuului: kolmesataa härkää, kaksisataa lammasta, sen lisäksi vehnää, heiniä y. m., vieläpä muutamia satoja leipiäkin. Jäähvyäisiä jättäessäni keisari lahjoitti minulle muutamia silkkisiä rahakukkaroita täpötäynnä kultarahoja. Kansan ystävällisten onnentoivotusten seuraamana lykkäsin purteni vesille kulkeakseni kohti kotoisia maita. Monta päivää sinne tänne purjehdittuani huomasin viimein Van Diemeninmaan pohjoispuolella laivan purjeet. Paikalla ohjasin veneeni sitä kohti, myötäensä nostaen ja laskien lippua. Kohtapa laivasta minutkin huomattiin. Merkiksi he ampuivat kanuunan laukauksen, laskivat sitten purjeet ja hetkisen perästä oli veneeni kotiin palaavan englantilaisen kauppalaivan vieressä. Sukkelasti pistelin vielä elossä olevat lampaat ja härät taskuihini ja kapusin sydän riemusta sykkien portaita myöten laivaan. Kapteeni, oiva mies, otti minut hyvin ystävällisesti vastaan. Juurta jaksain kerroin ihmettelevälle laivueelle kummalliset seikkailuni ja nostin samalla tuomani härät ja lampaat kajuutan pöydälle jaloittelemaan. Ja siitä he iloitsivat kuin hukuiset lapset. Olin oikein pahoillani, etten voinut pikku ihmisiä näyttää. Mutta vaikka miten olisin sitä pyytämällä pyytänyt, ei

keisari mistään nimestä sallinut minun ottaa ainoatakaan alamaisistansa mukaani isänmaahani.

Paluumatka onnistui oikein hyvästi ja jo huhtikuun toisena päivänä tuhat seitsemänsataa kaksi saavuimme rakkaan isänmaani rannikolle. Valitettavasti olivat laivat matkalla syödä nopsineet muutamia lampaitani. Toiset, niin hyvin lampaat kuin härät, sain terveinä ja hyvässä kunnossa perille Englantiin. Laskin ne laitumelle Greenwichin luo, sillä siellä on ruoho ihan verratonta. Mainiosti ne menestyivätkin siellä. Ihmiset olivat erittäin mieltyneet lampaihini ja niistä tuli minulle koko rahalähde. Sittemmin möin eläimet muutamille rikkaille tilanomistajille kuudestasadasta punnasta. He ostivat ne erityisesti niiden villan tähden, aikoivat kuulema ruveta niitä suurissa määrin kasvattamaan, sillä niiden villa oli korkeassa hinnassa. Saivatko he aikeensa päätä päälle en saanut tietä, sillä minä viivyin ainoastaan kaksi kuukautta omaisteni luona.

Gulliver jättiläisten maassa.

I.

Lähtö Englannista. Myrsky. Maallenousu jättiläisten saarelle. Vuokraajan kotona.

Niinkuin jo kertomukseni lopussa liliputien maassa olostani mainitsin, viivyin Englannissa vain kaksi kuu-kautta. Seikkailuintoani en jaksanut enää vastustaa, vaan käytin hyväkseni ensimmäistä tilaisuutta matkustaakseni etelämerelle. Laiva, jossa läksin, oli oikein pulska, ja kapteeni oli kunnan mies. Matka kuluikin erinomaisesti, varsinkin kun kovat myrskyt meitä tuskin nimeksikään hätyyttivät. Vasta Madagaskarin saaren lähellä nousi sellainen hirmumyrsky, etteivät vanhimmatkaan laivamiehet sanoneet moista eläissään ennen nähneensä. Myrsky ajoi laivamme päiväkausia itään ja yhä vain itään, ettemme lopulta enää ollenkaan tienneet, missä olimmekaan.

Viho viimeinkin, viikkomääriä ajelehdittuamme, huomasi muuan matruusi maston huipusta etäällä saaren häämöittävän. Kapteeni käski ohjata aluksen sinne, sillä juomavesi oli ihan loppumaisillaan ja hän toivoi sitä sieltä saatavan. Keksittyämme lahelman ajoimme siihen

niin pitkälle kuin pääsimme ja vene laskettiin vesille viemään maihin muutamia laivamiehiä, joiden oli määränä etsiä juomavettä. Kapteeni salli mielellään minun lähteä mukaan, sillä minua sanomattomasti halutti oppia tarkemmin tuntemaan saarta, jonka nimeäkään emme tienneet.

Laivamiehet hajautuivat vettä etsimään, ja sillaikaa minä kapuilin kallioilla katsellakseni saarta kokonaisuudessaan. Mitään merkillistä en kuitenkaan nähnyt ja saari näyttikin asumattomalta. Kulettuani vielä kappaaleen matkaa syvemmälle mitään erikoista keksimättä palasin rannalle. Kuvatkaapas, hyvät ihmiset, kauhistukseni, kun huomasin veneen lähteneen ja näin laivamiesten aika kyytiä ja kaikin voimin ponnistellen soutavan laivaa kohti. Minä huusin, karjuin, huiskutin mikäli suinkin jaksoin — siitä ei kukaan välittänyt. Juoksin ihan vedenrajaan ja — siellä älysin laivamiesten pikaisen lähdön syyn. Mies, pitkä kuin kirkontorni, harppasi pitkin askelin veneen perästä, koettaen sitä tavottaa. Vesi, jota oli monta metriä syvälti, ulottui hänelle vain nilkkaan. Jollei vene olisi ennättänyt niin kauvas, olisi hirviö varmasti sen tavottanut. Täristen ja väristen tuskasta pujotausin niin kiireesti kuin kerkesin tiheään pensaikkoon, ennenkun jättiläinen palasi. Onneksi ei hän minua nähnyt. Hiivin pois piilostani ja — siinä minä sitten olin toverieni hylkäämänä kaukana vieraalla saarella. —

Mitä tehdä? Laivamiehet eivät enää palaa, se oli varma. Mitäpä siinä muuta neuvoksi kuin oman onnensa nojassa lähteä kulkemaan sisämaahan. Nousin ensin jyrkälle kummulle. Siitä näin kauvas ympärilleni. Hämmästykseni huomasin, että maa ei suinkaan ollut asu-

matonta. Joka paikassa näin ihmisten toimien ja töiden jälkiä. Laskeusin kummulta ja tulin pellolle, jonka läpi kulki tie, leveä kuin valtamaantie. Läksin sitä kulkemaan. Mutta käänsinpä päätäni oikeaan tai vasempaan, en nähnyt mitään, sillä olet olivat ainakin kymmenen tai kahdentoista metrin korkuisia ja paksuja kuin tavaskokoinen meikäläinen puu.

Kotvan tietä taivallettuaani tulin maalaistalon luo, jota ympäröi jättiläismoinen pensasaita. Sen takana oli rivi niin pitkiä puita, että niiden latvoja tuskin silmä kantoi näkemään. Pensasaidan melkein keskellä oli portaat. Mutta portaiden astuimet olivat niin korkeat, etten paraalla tahdollarinikaan voinut niitä nousta. Löysin aukon aidassa ja kurkistin siitä sisäpuolelle. Siellä oli hirveän suuri rakennus ja sen ovella seisoi jättiläinen. Pelko kouristi taas sydäntäni ja minä painuin piiloon, kuitenkin niin, että voin hirviötä pitää silmällä. Hän avasi suunsa ja ärjäsi, niin että maa allani täräsi ja korvani rupesivat tilliä soimaan. Paikalla ilmestyi siihen kolme jättiläistä, viikatteet olalla. He pysähtyivät talon edustalle, ja ovella seisova mies puhui heille, osottaen piilopaikkaani. Miehet alkoivat heti niittää. He lähenivät lähenemistään. Koetin sen tähden pujahtaa pakoon, sillä helpostihan he olisivat minut viikatteellaan surmanneet. Mutta se ei onnistunut. Yksi jättiläisistä huomasi minut samassa, kumartui nopsasti ja koppasi minut uteliaana kämmenelleen. Hän pyöritteli minua ja tarkasteli joka puolelta, kohotti sitten nuttuni liepeitä ja katseli minua juuri kuin mitähän harvinaista koppakuoriaista. Sitten hän antoi minut isännälle, joka niinikään ihmetellen minua kämmenellään joka

suunnalta tutki ja tiedusteli niittäjiltä, olivatko he useampiakin samallaisia hyönteisiä ruohikosta löytäneet. Kun he eivät sanoneet muita huomanneensa, laski hän minut maahan ja käski työmiesten piirittää minut, etten pääsisi pakoon luikahtamaan. Tuntiessani taas maata jalkaini olla kohottoausin seisaalleni, kumarsin kohteliaasti jättiläisille, laskeusin polvilleni ja pyytämällä pyysin heitä säästämään henkeäni. Vetäsin sitten kukkaroni ja ojensin sen selkä koukussa isännälle, jommainen heistä yksi näytti olevan. Hän katseli sitä kummissaan, vaan ei näyttänyt sen tarkoitusta käsittävän. Pyysin hänen koukistamaan kämmenensä ja tyhjensin hänen kahmaloonsa kukkaron sisällyksen, joukon kultarahoja. Mutta minun kultakolikani olivat hänestä kuin kultajauhoa. Hän kostutti toisen kätensä sormenpäätä, kosketteli sillä jauhoa ja nosti sitten sormensa, niin että miltei silmäripset sitä hipoivat. Koska minusta oli parasta pitää rahani itselläni, pyysin hänen antamaan takaisin kukkaroni, jonka paikalla sainkin. Vähitellen hän näytti tajuavan, että minä tosin olin hyvin ihmeellinen, mutta kuitenkin jätetön olento. Palvelijansa hän lähetti pois. Levitti sitten nenäliinansa maahan ja viittiloit minua menemään siihen. Minä tietysti tottelin ja nenäliinassaan hän kantoit minut kotiinsa. Siellä hän näytti minut vaimolleen, joka säikähti niin, että pakeni. Suurella vaivalla hänet saatiin minua lähestymään ja tarkastelemaan. Mutta sitten hän olikin minulle erinomaisen ystävällinen.

Päivällisellä kokoutui perhe pöytään, joka oli kymmenen metrin korkuinen. Siihen istuutui isä, äiti, kolme lasta ja isoäiti. Minut nostettiin pöydälle, että kaikki

saivat minut nähdä. Minä otin hatun päästäni ja kumartelin joka suunnalle ja se näytti kaikkia hyvin miellyttävän. Minullekin tarjottiin ruokaa, tosin lasten leikkilautasilta, mutta sittenkin ne olivat viisi metriä ympäri mitaten. Isäntä pyysi minua tulemaan lautaselleen. Menin tietysti, mutta kompastuin mennessäni leivänmuruun. Onneksi ei minulle tullut mitään vahinkoa. Vähitellen toutin ympäristööni enkä enää pelännyt.

Mutta yhtäkkiä minä oikein kauhistuin. Ovesta tormasi kaksi koiraa, jotka hyökkäsivät isännältä maku-paloja pyytämään. Hurtat olivat suuret kuin norsut ja herkeämättä ne vain nuuskivat minua, että olin ihan menettymäisilläni pelosta. Yhtä suuresti pelkäsin kissaakin, joka istua ruhjotti isoäitin sylissä. Se oli ainakin härän kokoinen ja väijyi minua myötäensä suurilla, kiiluvilla silmillään. Mutta minä en ollut sitä ollenkaan pelkäävinäni, kulin tahallani monasti ihan sen vieritse edes takaisin, katsoen siihen tuikeasti ja siitä se rupesi minua pelkäämään eikä enää murjottanut silmillään.

Syötyä lapsentyttö toi pienen, vuoden vanhan lapsen huoneeseen. Minut nähtyään tahtoi se ipana minut paikalla, ja kun ei niin sukkelaan saanut tahtoaan täyetyksi, huusi kuin mieletön. Äiti silloin otti minut ja antoi lemmikilleen. Pienokainen pisti minut suuhunsa ja imi päästäni kaikin voiminsa ihan kuin olisin ollut maitopullo. Olin tulla hulluksi ja huusin minkä jaksoin, kunnes minut siitä kauhusta pelastettiin. Melkein tajutonna viruin äitin kämmenellä. Emäntä oli kuitenkin erinomaisen hyvän-tahtoinen ja toimitti minut heti sänkyyn, johon kohta sikeästi nukuin.

Jonkun ajan perästä heräsin kummalliseen rominaan. Avasin silmäni ja huomasin kauhukseni kolme suurta rottaa istuvan vuoteella. Ne olivat lammasten kokoiset ja hännät monen metrin pituiset. Hyppäsin pystyyn, tempasin miekkani, joka toki onneksi riippui vyölläni, ja hyökkäsin niiden niskaan. Osavasti heilautin asettani ja yhdellä iskulla halkasin niistä muutaman, niin että se hengetönnä kellahti lattialle. Toiset luikahtivat pakoon eivätkä enää sen koommin palanneet.

Emäntä tuli silloin huoneeseen ja näki veriset jälet. Säikäyksissään hän oikein parkasi ja koppasi minut käteensä. Hymyillen osotin minä kuollutta rottaa, huomauttaen, etten ollenkaan ollut haavoittunut, päinvastoin terve ja pirteä.

Kohta sen jälkeen esitettiin minulle pieni, sievä tyttönen, jonka huostaan minut sitten kerrassaan jätettiin. Hän lienee ollut korkeintaan yhdeksän vuoden vanha, mutta kooltaan hän oli vähintään kahdenkymmenen metrin pituinen. Tyttönen piti minusta huolta kaikella tavalla. Pie-niin nukenvaunuihin hän laittoi minulle mukavan vuoteen. Päivät päästään hän minua hoiti ja höynteli eikä minua milloinkaan silmistään päästänyt. Aina hän oli valmis tekemään kaikki minun huvikseni ja mukavuudekseni. Olin hänelle sydämmellisesti kiitollinen ja sanoin häntä
»pikku äitiksi.»

II.

Gulliveria näytetään rahasta markkinoilla. Hänen surullinen elämänsä. Hänet myödään kuninkaalle.

Ei koko maassa kohta puhuttukaan muusta kuin minusta. Kaikkialla kerrottiin siitä ihmisen näköisestä koppakuoriaisesta, jonka vuokraaja oli pelloltansa löytänyt. Tulipa se uutinen muutaman vanhan, omituisen miehenkin korville, joka asui lähellä isäntäni kotia. Heti tuli hänkin pyytämään saadakseen nähdä minua. Minut nostettiin pöydälle ja käskettiin kauniisti herralle kumartaa. Minä vetäsin miekkani ja tervehdin sotilaan tavalla. Vanha herra kipsahti ja katsoi minuun kummastellen. Sitten hän pani oikein silmälasit nenälleen tarkemmin minua tutkiakseen. Hänen siinä tähystäessään minua jättiläissilmillään, jotka mollottivat kuin täysikuu kirkkaana talviyönä, purskahdin nauramaan. Mutta siitä herra oikein loukkautui ja oli niin vakava, että pelotti.

— Koppakuoriainen — hän sanoi isännälleni — se ei ole, vain päinvastoin lentävän Liliputin saaren ihmeitä, joista isoisäni isä on minulle niin paljon kertonut.

Ja kotiseudustani hän alkoi kertoa niin paljon hullunkurisista juttuja, että olin pakahtua naurusta. Se suuttutti miestä niin, että hän katseli minua vain yli olkainsa ja hyvin halveksivasti eikä ystävällistä sanaa minulle enää sanonut.

Sitten hän vei isäntäni syrjään ja puheli hänen kanssaan kauvan aikaa hyvin hiljaa. Aavistin pahaa.

Oikeassa olinkin. Miehen mentyä tuli „pikku äiti“ hyvin suruissaan luokseni ja kertoi kyynelsilmin isänsä samaisen naapurin neuvosta päättäneen näytellä minua rahasta joka paikassa koko maassa. Alussa siitä vähän säikähdin. Mutta tarkemmin sitä mietittyäni saattoi se ehkä olla pelastuksenikin.

Ensiksi laitettiin minulle huone, jota oli mukava kulettaa paikasta toiseen. Se oli puinen laatikko, kahteen osaan jaettu, joista toinen oli tarkoitettu makuu-, toinen asuinhuoneeksi. Kannessa oli ripa, josta laatikkoa oli helppo kantaa.

Muutamain päivain perästä lähdettiin matkalle. „Pikku äiti“ ei mitenkään tahtonut minusta erota ja isännän täytyi ottaa hänet taakseen hevosen selkään. „Pikku äiti“ otti minut syliinsä ja niin kulettiin kaupunkia kohti. Matka, joka kesti vain tunnin, oli minusta sittenkin hirveän tuskallinen, sillä hevonen koikki semmoisilla askelilla, että luulin olevani myrskyisellä merellä. Nihki väsyneenä tulimme perille. Menimme „Viheriän jalopeuran“ ravintolaan. Suuret julistukset kadunnurkissa ilmoittivat, että minua näyteltiin rahasta „Viheriän jalopeuran“ ravintolassa. Tulvaamalla tulvasi ihmisiä minua katsomaan. Ravintolan edusta vilisi mustana. Ainoastaan kolmekymmentä katsojaa päästettiin kerralla.

Kolmasti päivässä täytyi minun esiytyä. Keskelle salia pantiin pöytä, jonka ympärille ihmiset asettuivat. „Pikku äiti“ avasi laatikkoni. Minä marssin sieltä, kumartelin joka suunnalle, vetäsin miekkani ja tervehdin kuni sotilas konsanaan. Tein kaikellaisia hullutuksia, viheltää hujauttelin ja laulella loilottelin ja mitä vain mieleen vi-

lahti naurattaakseni ihmisiä. „Pikku äiti“ seisoj aina vieressä, selitti minusta ihmisille milloin mitäkin ja sulki minut näytännön loputtua huolellisesti laatikkooni. Kerran olin minä näyteltäessä vähällä henkeni menettää. Muuan poikaviikari katsojista sinkahutti näet pähkinän minua kohti. Se sujahti ihan pääni ohi. Jos se olisi minuun sattunut, olisin siinä paikassa ollut hengeti, sillä se oli kurpitsin kokoinen.

Semmoista elämää kesti päivät päästään, viikot viereysten. Me kulimme paikasta toiseen ja isäntäni veti rahaa kuin venemies. Hänestä oli tietysti ihan samantekevää, miellyttikö sellainen ajelehtiminen minua vai ei. Voi, miten minä pahoittelin sitä päivää, jolloin siihen maahan jouduin ja miten katkerasti kaduin, että eroin kansalaisistani. Elämäni oli kauheaa, sietämätöntä. Miten hirveästi päätäni repi iltasin näytännön loputtua! Olin hulluksi tulla uupumisesta. Ainoa lohdutukseni oli „pikku äiti.“ Hän ymmärsi sydämmeni tuskan ja näki, miten minä päivä päivältä kalpenemistani kalpenin.

Nähdessään minut niin erinomaiseksi tulolähteeksi päätti isäntäni julkisesti näyttää minua maan pääkaupungissa. Monta peninkulmaa täytyi meidän kulkea, ennenkun sinne tulimme. Isäntäni hyyräsi asunnon pääkadun varrelta, ihan kuninkaallisen linnan vierestä ja julkaisi suuria ilmoituksia, joissa houkutteli ihmisiä minua katsomaan, ja vilinään niitä tulikin.

Tieto kulkeutui kuningattarenkin korville ja hänkin tahtoi minua kerran nähdä. „Pikku äiti“ ja minut kutsuttiin linnaan. Siellä minut esitettiin kuningattarelle, joka osotti minulle suurta huomiota. Tietysti minäkin käyt-

täydyin niin hienosti kuin suinkin. Kuningatar tiedusteli syntyperääni, ikääni ja kantoi minut kämmenellään puolisonsa kuninkaan luo. Kuningas, vakava mies, katsoi ihmeissään puolisoonsa, joka minun kanssani tuli hänen huoneeseensa, ja sanoi nuhdellen:

— Mistä ajasta asti rumat koppakuoriaiset huvittavat teitä, kuningatar?

Silloin kuningatar hymyillen virkkoi:

— Sinä erehdyt, herrani ja puolisoni, tämä ei ole mikään eläin!

Kuningas katseli minua tarkemmin. Minä nousin seisomaan, oikasime suoraksi kuin kyntteli, pistin hattuni kainalooni, kumarsin monasti syvään hänen majesteetilleen ja lausuin:

— Suurivaltaisין kuningas! Syvimmästi kunnioittaen, hyvä herra!

Myhähtäen kuningas silloin sanoi?

— Kas onpa se oiva lelu! Mikä taituri semmoisen kapineen on osannut valmistaa?

— Ei se ole mikään kone, puolisoni — kuningatar vastasi — vaan elävä olento, lihaa ja verta joka itse voi puolestansa puhua ja vastata.

Silloin vetihe kuninkaan otsa syviin ryppyihin ja hän kutsutti paikalla luokseen kolme oppinutta. He tutkivat minua mitä tarkimmin ja perinpohjaisemmin silmälaseilla, suurennuslaseilla, koettimilla j. n. e. ja tulivat viimein siihen päätökseen, että minä olin »eriskummallinen luonnontuote» ja niin perin harvinainen, että maksaisi vaivan panna minut väkiviinaan säilytettäväksi kuninkaallisessa museossa.

Se minua jo suututti ja minä huudahdin:

— Oletteko te olevinanne oppineita? Hölmöjä te olette ettekä muuta! Minä en ole koppakuoriainen enkä mikään ihme, vielä vähemmin eriskummallinen luonnon-tuote. Ei, minä olen ihminen, jolla on ruumis ja sielu, ja joka on kunniallisista vanhemmista syntynyt. Minun isänmaassani on miljoonittain minunlaisiani ihmisiä.

Kuningas ei yrittänyt tointuakkaan hämmästyksensä.

No — hän virkkoi -- jos sinä olet ihminen, niin kerro, mistä tulet ja miten meidän maahan saavuit?

Juttelin hänelle juurta jaksain kaikki elämäni vaiheet, mutta valitin katkerasti, että minua, jalon kansan jäsentä, pakotetaan rahasta esiytymään.

— Pikku raukka — sääli hyväsydäminen kuningatar — tahtoisitko mielelläsi jäädä tänne kuninkaan hoviin?

Syvästi kumartaen virkoin:

— Sinun lempeytesi ja hyväntahtoisuutesi on suuri, oi kuningatar. Mutta mitenpä se voisi käydä päinsä? Isäntäni siihen tuskin suostuu.

— Jätä se minun huolekseni, tuumi kuningatar ja haetti paikalla vuokraajan kuninkaan linnaan.

Hänen tultuansa kyseli kuningatar, suostuisikko hän myömään minut. Vuokraaja hymyili hämillään ja arvelsen riippuvan hinnasta. Kuningatar tarjosi hänelle minusta kymmentuhatta guldenia käteisenä rahana. Vuokraaja mietti kauvan, sillä joka päivä oli hän minusta kuniit rahat nopannut. Mutta huomattuaan, ettei hän kuitenkaan voisi olla suostumatta kuningattaren esitykseen

jätti hän minut hänelle mainitusta hinnasta. Mutta „pikku äiti“ alkoi sen kuultuaan katkerasti itkeä eikä mitenkään tahtonut minusta erota. Kuningatar heltyi niin suuresta uskollisuudesta ja ehdotti paikalla „pikku äidille“, että hän rupeisi hänen palvelukseensa minut hoitajanani. Kuka lienee ollut onnellisempi kuin „pikku äiti“ ja minä? „Pikku äitistä“ oli kuitenkin vähän ikävä erota isästä; minusta sitä vastoin ei, sillä minä ajattelin sitä häpeää, johon hän oli minut saattanut julkisesti näyttäessään minua kaikille ihmisille.

III.

Gulliver saa uuden asunnon. Hän syö usein kuninkaan kanssa. Hänen seikkailunsa kuninkaan hovissa. Kuningatar rakennuttaa hänelle veneen. Gulliverin kävelymatka. Hän hyppelee soittokoneella. Ikävä vahinko.

Kotiikävä.

Niin elelin sitten „pikku äitin“ kanssa kuninkaan hovissa. Kuningatar käski heti hovipuusepän laittaa minulle sievemmän asunnon kuin entinen oli. Puuseppä teki kolmen metrin korkuisen ja noin viiden metrin levyisen laatikon, jonka kaikki seinät hovin huonekalujentäyttämä silkillä mitä hienoimmaksi täytti, etten minä kannettaessa vahingoittuisi mitenkään. Entisistä vahingoistani viisastu-

neena pyysin, että ovet ja ikkunat tehtäisiin hyvin tiiviiksi; en näet ollut unohtanut rottia, jotka vuokraajan kotona minua kerran niin säikäyttivät. Pyyntöni täytettiin kernaasti ja oveen tehtiin avain niin pieni, ettei moista ennen oltu jättiläisten maassa nähty. Se oli kuitenkin niin suuri, ettei kyhäytynytkään housuni taskuun.

Kuninkaan käskystä täytyi minun melkein joka päivä syödä pöydässä hoviseurueen kanssa. Minä sain seisoa kuninkaan lautasen vieressä ja puhella hänen kanssaan. Niin kunniakasta kuin se minulle olikin, hirvitti minua monasti ihan ihmeesti. Vieraat kun liikuttelivat jättiläisveitsiänsä ja haarukoitansa, pelotti minua, että he kerran vielä pääni irti nujauttavat. — Ja ihmeekseni minä katselin, miten hirvittävät määrät ruokaa he söivät. Jokainen suupala, jonka kuningatarin suuhunsa pisti, oli vähintään meikäläisen vasikan painoinen.

Keskustellessamme kuningaskin oppi minua tarkemmin tuntemaan ja viimein hän sanoi:

— Hyvä, pikku mies! Mielelläni minä nyt uskon, että on olemassa maa, jossa kaikki ihmiset ovat sinun kokoisiasi ja puut, pensaat, eläimet j. n. e. sitä mukaa, vaan sitä, että on vielä sinuakin paljoa pienempiä ihmisiä, minä en usko. Eiköhän se vain liene vilkkaan mielikuvituksesi tuotteita.

Sanoinpä mitä hyvänsä — kuningas ei vain uskonut liliputilaisia olevan.

Elämäni kuninkaan hovissa oli aika mukavaa. Ainoastaan yksi siellä minua usein kiusasi ihan harmiksi asti. Se oli kuninkaan hovikääpiö, kahdeksan metrin pituinen ja koko valtakunnan pienin mies. Häntä näytti

hyvin suututtavan, kun minusta hovissa niin paljon pidettiin ja nähtävästi sekin, että olin hänet pienuudessa voit-
tanut. Joka askelella hän oli perässäni ja myötäänsä mi-
nulle ilkeyksiä tekemässä. Niinpä hän muutamana päi-
vänä toisten poissa ollessa viskasi minut maitovatiin,
jonne varmasti olisin kurja hukkunut, ellen olisi niin
mainio uija. Pysyttelimme pinnalla, kunnes minut pälkä-
hästä päästettiin.

Kauniina, kirkkaina iltapäivinä „pikku äiti“ tavalli-
sesti nosti minut ikkunalle raitista ilmaa hengittämään
niinkuin meillä kanarialintuja päivänpaisteeseen pannaan.
Sen oli kavala kääpiö älynnyt. Asuntoni ikkunan eteen
hän hätisteli suuren ampiaisparven. Ja noita kauheita
hyönteisiä, jotka olivat siellä peltokanain kokoisia ja joi-
den pistimet ainakin viisi senttimetriä pitkät, houkutteli
leivoksen haju, jota parhaillaan olin syömässä, ja niitä
tulvaamalla tulvasi avonaisista ovista ja joka aukosta.
Voitte kuvitella kauhistukseni! Mutta samassa olin minä-
kin miekka kädessä ja huidoin sillä ristiin rastiin. Mikä
eläimistä ei ennättänyt paeta, se sai armotta surmansa,
ja asuntoni lattia oli ihan täynnä niitä.

Kerran taas kävelin puistossa „pikku äitin“ kanssa.
Oli hyvin kuuma. Minua kun väsytti, niin pyysin hänen
jättämään minut omenapuun alle ruohikkoon. Hän jätti
ja käveli yksinään hiukan matkaa eteenpäin. Silloin oli
siinä kääpiökin, joka oli meidän perästämme hiipinyt.
Hän kiipesi puuhun ja heilutti sitä kaikin voiminsa, niin
että omenoita, kurpitsin kokoisia omenoita, satamalla satoi
maahan. Muuan omena putosi selkääni sellaisella voi-
malla, että kaaduin tiedoton maahan ja olin siinä kot-

van kuin kuollut ikään. Viimein kuitenkin toinnuin eikä siitä ollut sen pahempia seurauksia. Monta muuta kummallista seikkailua minulle siellä sattui.

Kerran loioin muutaman ruusupensaaseen siimeksessä, uneksien aikani kuluksi, kun yhtäkkiä nousi kova tuuli. Aukasin silmäni. Oli aivan pimeä ja kauhukseni näin linnun liitelevän ympärilläni. Minä en kuitenkaan malttiani menettänyt, vaan sieppasin sukkelasti miekkani ja yhdellä iskulla lävistin linnun, joka kuolleena jalkoihini putosi. Kiireenvilkkaan juoksin pois mokomasta vaarallisesta paikasta, mutta onnettomuudekseni vajosin kaulaani myöten hiirenkoloon. Töin tuskin sieltä päästyäni kompastuin eteenpäin rientäessäni näkinkenkään, lankesin pitkälle pituuttani ja niukautin oikean jalkani, niin että minun täytyi kuusi viikkoa vuoteessa virua. Paljo harmia oli minulle varpusista, pääskysistä, rastaista y. m., jotka eivät ollenkaan minua pelänneet, vaan elostelivat aivan kuin minä en olisi mailla, en halmeilla. Usein ne sieppasivat palaset lautaseltani ja olivat yleensä aika hävitömiä.

Kun minua taas muutamasti varpusparvi tirskuttaen ympäröi, loppui jo kärsivällisyyteni ja minä viskasin niitä kepillä. Eräs joukosta jäi tanterelle ja toiset lentää hurahtivat matkaansa. Nostin kuolleen eläimen maasta. Suuresti kuitenkin erehdyin, sillä se ei ollutkaan kuollut, vaan ainoastaan pyörtynyt. Tuskin olin sen käsiini saanut, kun se minua siivillään niin rajusti iski ja nokallaan minua niin hakkasi, että minun pakostakin olisi täytynyt se laskea irti, jollei muuan hovipalvelija olisi sattunut tulemaan ja nujertanut siltä niskan poikki. Seuraavana

päivänä tarjottiin minulle sama varpunen paistina enkä siitä jaksanut syödä kuin korkeintain neljännen osan. —

Eräänä päivänä tuli kuningatar luokseni ystävällisesti hymyillen ja kyseli auliisti vointiani. Keskustellessamme hän m. m. lausui:

— No, pikku taikurini, mitähän jos sinulle rakennuttaisin pikku laivan, jossa voisit soudella ja purjehtia huviksesi?

— Voi, — huudahdin minä ihastuksissani — siitä olisin sanomattoman iloinen. Tosin olen ammatiltani laivan lääkäri, mutta aina olen lomaan sitäkin urheilua huvikseni harjoittanut ja iloitsen siitä suuresti.

Kuningatar pyysi minun sitten antamaan tarkat laivan rakentamismitat. Olin paikalla valmis täyttämään hänen pyyntönsä ja veneen rakennus pantiin heti alulle. Siitä tuli erinomaisen sievä. Emäpuu oli mainio, peräsin hyvä ja purjeet kauniit. Sitä paitsi oli siinä pari suikeita airoja. Syvästi kumarrellen lausuin sydämmellisen kiitokseni mieluisasta lahjasta ja pyysin heti saada osottaa souto- ja purjehdustaitoani. Minut nostettiin veneeni kuningattaren kultakalamaljaan ja minä tartuin reippaasti airoihin. Kaikki olivat hyvin mielissään. Valitettavasti oli malja hiukan ahdas ja minun täytyi usein kääntää. Kuningatar tuotatti silloin suuren, rautaisen vesisäiliön. Se oli muuta parempi ja siinä minä huvikseni edes takaisin soutelin ja purjehdin. Kuninkaan tyttäret katselevat usein huvimatkojani. Joskuspa he tulivat ihan vesisäiliön viereen ja puhalsivat veden pinnan aaltoilemaan, jolloin minulla oli täysi työ ohjata purttani lakkapäillä laineilla vahingoittumatta rantaan.

Kuten jo olen maininnut oli hänen majesteettinsa minulle aina erinomaisen armollinen. Hän toivoi, että minä kahdesti viikossa kävisin hänen puheillaan. Tietysti hänen toivonsa oli minulle sama kuin käsky. — Käydesäni näin usein hänen majesteetiltansa partaa ajettavan. Se minua aina hyvin pelotti, sillä veitsi, jota parturi käytti, oli niin suuri kuin meillä kotona viikatteet. —

Muutamana päivänä, kun parturi taas oli hänen majesteettinsa partaa ajamassa, pyysin minä edelliseltä hiukan ajettua saippuavaahtoa, jota hän mielellään antoi-kin. Siitä etsin joukon kuninkaan parrantynkiä, veistin pienen puupalukan, tein siihen pikku koloja ja pistelin niihin parrantynvät. Niin sain itselleni mitä sievimmän suan, jota koko hovi ihmetteli. — Menestys kehoitti minua entistä kekseliäämmäksi. Sukaan jääneistä kuningattaren hiuksista tein parin ruokonojatuolia, joiden istuimet täytin, sekä pitkän harjan ja kukkaron, jonka koristin kuningattaren nimikirjaimilla. Kaikki nämä taideteokset herättivät hovissa mitä suurinta ihastusta. Mielelläni ne annoin kuningattarelle, joka asetti ne valtakunnan harvinaiskalujen kokoelmaan.

Olen aina ollut jalon säveltaiteen harras ystävä. Hänen majesteettinsa tiesi sen ja kutsui minut sen vuoksi usein hovisoittajaisiin. Asuinlaatikkoni nostettiin pöydälle lähelle orkesteria, että siitä paremmin kuulisin. Mutta siinä en mitenkään voinut olla, sillä soitto oli niin meluisaa, etten siitä millään lailla säveltä erottanut. Kaikki Englannin sotajoukkojen rummut ja torvet eivät saa sellaista ääntä kuin oli se soitto. Laatikkoni kannatin sen vuoksi salin etäisimpään nurkkaan ja sulin kaikki

ovent ja ikkunat säveltä vienontaakseni. Sittenkin kerran, kun oikein raju juhlararssi soitettiin, minä — uskokaa pois — olin kolme päivää kuurona. Ainoastaan puuvil-latukko korvissa minä jotakuinkin jaksoin sellaisia soittajaisia kuunnella.

Eräänä päivänä hänen majesteettinsa tiedusteli, olinko minäkin soitannollinen. Myönsin olevani, huomauttaen nuorena ollessani pianoakin soittaneeni. Hänen majesteettinsa ilmoitti silloin toivovansa kuulla minun soit-tavan. Se oli mahdotonta. Koskettimisto oli vähintään kolmekymmentä metriä pitkä ja koskettimet hyvästikkien kolmasosa metriä leveät, niin että syleni tuskin ylty oktaa-via ottamaan, puhumattakaan kädestä. Lupasin kuitenkin soittaa jonkun kappaleen, jos hän vain myöntäisi minulle harjoitusaikaa. Mielellään hän sen sallikin ja minä harjoittelin. Hoitajani nosti minut pianolle ja siinä minä hypelin edes takaisin, eteen- ja taaksepäin, hitaasti ja no-peasti, miten kappale milloinkin vaati. Utteraan harjoitel-tuani osasinkin viimein soittaa marsseja, uvertyyrejä, jopa sonaattejakin. Ilmoitin hänen majesteetilleen voivani jo jotain soittaa. Paikalla hän pani toimeen hovisoittajai-set, ja minä esiydyin kokoutuneelle kuninkaalliselle yleisölle taitavana pianotaiteilijana.

Sellaista he luonnollisesti eivät olleet nähneet. Ja kun minä tehtäväni hyvästi toimitin, tuli minun osakseni mitä suurinta kiitosta ja minä pääsin yhä suurempaan suosioon.

Enkä voi kieltää, että siitä turhamastuin ja pöyhis-tyin. Mutta pian huomasin ylpeyden käyvän lankeemuk-sen edellä. „Pikku äiti“ ei näet muutamana päivänä ollut

oikein terve. Sen tähden läksimme ajelemaan raittiiseen ilmaan. Avaralle vainiolle saavuttuamme laskeusimme ajoneuvoista ja jatkoimme matkaa jalan. Minutkin otettiin laatikosta ja iloissani hyppelin naisten perästä, joita oli suurellainen seurue mukaan lähtenyt. Hetkisen perästä tulin pienen lätäkön luo. Osottaakseni naisille hyp-päystaitoani minä huusin: „katsokaapas, hyvät naiset!“ ja valmistausin hyppäämään. Mutta voi kauhistusta! Olin arvannut välin lyhemmäksi ja putosin kaulaani myöten likaan, josta pääsin vasta suurella voimalla. Siitäkös naurunremakka syntyi. Eräs palvelija, joka oli saapuvilla, kertoi sittemmin hovissa koko tapauksen ja tietysti siellä monena päivänä minun lukuuni hauskuutta pidettiin. Enimmän siitä keittäjä iloitsi. Joka kerran minut nähtyään hän löi käsiään ja huusi: „katsokaapas, hyvät naiset!“ ja sitten hän oli hyppäävinään. Naurajat hän tietysti puolelleen sai. —

Tämä ja monet muut seikat ikävystyttivät elämäni saarella ja kotiinkin aloin ikävöimistäni ikävöidä.

IV.

Gulliver seuraa kuningatarta hänen matkoillaan ja oppii siten tuntemaan maata. Hänen matkansa kaupungin läpi. Apina vie Gulliverin. Hän kertoo isänmaastansa. Paluu kotiin.

Vaihtelua yksitoikkoisessa elämässäni tuotti matka kuningattaren seurassa. Hänen käyttämänsä ajoneuvot

olivat pikemmin suuri, liikkuva rakennus kuin vaunut. Minullekin oli erityinen matkalaatikko valmistettu. Vuoteen asemesta oli makuuhuoneeseen pantu riippuverkko ja kaikki huonekalut oli kiinnitetty lattiaan, etteivät ajassa kaatuisi. Päivässä kulettiin äärettömän pitkälti ja minä hyvin rasituin. „Pikku äitin“ täytyi usein ottaa minut laatikostani ja pitää kämmenellään, ettei vaunujen tärinä minua niin häiritsisi.

Jättiläisten maasta näin yhtä ja toista. Kaikki oli niin suurenmoista ja ääretöntä. Talot olivat kuin jättiläiskiviröykkiöitä, kadut ainakin kilometrin levyiset, ja puut, niinkuin jo olen maininnut, niin pitkät, että niiden latvat pilviä hipoivat.

Matkalta palattuani kävin „pikku äitin“ kanssa pääkaupungin merkillisyyksiä katselemassa. Kantotuolissa meitä katuja pitkin kannettiin ja hoitajani asetti minut hyvántahtoisesti ikkunaan paremmin nähdäkseni. Paljon näin siellä hyvää ja kaunista, mutta paljon siinä sivussa rumaa ja inhottavaakin. Niinpä esim. näin ihmisiä, joilla oli villasäkin kokoisia ajoksia kaulassa, ja nenä niin suureksi pöhötynyt kuin rakkopilli.

Kuninkaallisessa kirjastossakin kävin ja oli siellä runsaasti kirjoja kaikellaisia. Jos tahdoin lukea jotain kirjaa, niin kutsutin jonkun kirjaston palvelijoista, joka kirjan minulle haki ja avasi. Mutta voidakseni lukea täytyi minun kulkea tikapuita ylös ja alas, milloin näet mistäkin kohti luin. —

Erittäin miellytti minua maan ylimmän Jumalan temppele. Se oli avara, ihana jättiläiskupuinen rakennus, jonka huippu taivasta tavoitteli.

Kuninkaallinen majesteetti oli minulle edelleenkin suosiollinen, kutsui minua usein luoksensa ja kyseli kotipuoleni oloja. Minä kerroin laajasta kaupastamme, Englannin lukuisista laivoista, jotka purjehtivat kaikilla merillä, maan hallitusmuodosta ja monista laitoksista. Kuningas kuunteli erinomaisen tarkasti ja kirjoitti utterasti muistiin. Kun hän sitten oli antamiani tietoja miettinyt ja harkinnut, ilmoitti hän mielipiteensä niistä minulle. Ja siitä huomasin hänen arvostelukykynsä oikeaksi ja sattuvan teräväksi. Monet laitokset hän tunnusti erinomaisiksi, mutta toisia hän taas, eikä syyttä, purevasti pilkkasi.

Aika kului ja yleensä olin oikein tyytyväinen, kunnes eräs seikkailu minut pitkäksi aikaa tautivuoteelle painoi. Muutamana päivänä näet „pikku äiti“ meni kävelemään ja sulki minut siksi aikaa huoneeseemme. Laatikkoni hän oli nostanut pienelle pöydälle avonaisen ikkunan viereen. Istuessani mietteissäni pöytäni ääressä kuulin yhtäkkiä ruminaa ikkunassa. Katsoin laatikkoni ikkunasta ja näin kauhukseni jättiläisapinan työntyvän huoneeseen. Se kiristeli hampaitaan ja irvisteli ja juoksi kuin hullu ympäri huonetta niinkuin apinain on tapana, katsellen kaikkia ja koetellen joka kohtaa. Viimein se keksi laatikkoni. Se tarkasteli sitä joka suunnalta, pudisteli ja heilutteli ja kurkisti ikkunasta sisään. Jos minä olisin heittäytynyt vuoteelle, niin tuskinpa se olisi minua älynnyt, mutta sillä kertaa menetin kokonaan mielenmalttini ja tietysti peto minut huomasi. Ahneesti se minuun katsoi, pisti pitkän käsivartensa avonaisesta ovesta ja tempasi minut laatikostani kuin kissa häkistä linnun.

Olin kuolla kauhusta. Eläin hyväili ja likisti minua, luuhvarmaankin apinan pojaksi. Ovelta kuului liikettä, se avattiin ja „pikku äiti“ tuli huoneeseen. — Samassa hän älysi hätäni ja ärjäsi kauhuissaan. Apina ei kuitenkaan hellittänyt saalistaan, vaan pakeni kanssani ikkunasta. Voivotellen juoksi „pikku äiti“ sinne tänne ja koko linna kaikui hänen valitushuudoistaan. Kaikki juoksivat pihalle. Mutta apina oli sillä välin paennut korkealle katolle, josta se kaikessa levossa ja rauhassa katseli pihalle keräytyneitä ihmisiä. Huusin kaikin voimin apua, sillä pelkäsin apinan päästävän minut irti ja silloin syöksyväni huimavasta korkeudesta. Silläaikaa oli haettu korkeat tikapuut ja muuan mies kiipesi katolle, minkä ennätti. Silloin apina viskasi minut räystäskouruun ja luikkasi pakoon, minkä kerkisi. Mies kantoi minut „pikku äitin“ syliin. Tuska ja mielen jännityksestä sairastuin moneksi viikoksi ihan tilan omaksi. Ja koko ajan piti kuningatar minusta aivan erityistä huolta.

Muutaman ajan kuluttua päätimme viettää jonkun aikaa kuningattaren huvilinnassa meren rannalla. „Pikku äiti“ sattui siellä vilustumaan ja täytyi hänen sen vuoksi pysyä huoneessaan. Minut jätettiin siksi aikaa erään hovipalvelijan hoitoon, johon olin ennestään jo perehtynyt. Joka päivä hän kantoi minut laatikoineni meren rannalle raikasta meriilmaa hengittämään. „Pikku äiti“ ei siitä ollenkaan pitänyt, sillä hän aavisti onnettomuutta. Minä puolestani iloitsin suuresti nähdessäni taas aavan meren lainehtivan ja haikeasti aloin ikävöidä kotiin.

Muutamana päivänä seisoin taas laatikossani meren rannalla, kun yhtäkkiä jättiläiskotka nuolena syöksyi

ilmasta, sieppasi laatikkoni nokkaansa ja vähääkään välittämättä palvelijan kirkunasta pyyhälsi merelle. Korkealla liitelin ilmassa. Silloin tuli toinen kotka saaliin jaolle ja koki riistää laatikkoa toiselta. Taistelussa putosi laatikko valloittajan nokasta, ja minä huomasin vinhuen kiihtäväni kohti syvyyttä. Yhtäkkiä laatikko läiskähtäen putosi veteen ja aallot vyöryivät sen ylitse. Onneksi se taas kohosi pinnalle. Ensimmäinen, mitä tein, oli tukkia kaikki aukot niin summiksi kuin suinkin. ettei vesi päässyt laatikkoon tunkeutumaan.

Joitakuuta tuntia olin kaiketi jo uiskennellut, kun juolahti mieleeni laittaa hursteistani lippu ja panna se laatikostani riippumaan. Ehkäpä minut siten paremmin aalloista keksittäisiin. Se oli onnekseni. Muutamia tuntia vielä uiskenneltuani kuului täräys, aivan kuin olisi laatikkoni jyskähtänyt johonkin kovaan esineeseen. Ja silloin — oi, onni suuri! — kuulin ihmisääniä ja hetisillään ihmisten askelja laatikkoni kannelta. Huusin kaikin voimin, pyytäen pelastamaan ja siihen heti vastattiin, että laatikkoon sahataan reikä, josta minut vedetään ihmisten ilmoille. Huusin, ettei se ole tarpeellista, nostettakoon laatikko niinensä laivan kannelle. Nauraen siihen äänet vastasivat, että se oli mahdotonta, koska laatikko oli liian raskas. Minä vain näet yhäkkin luulin olevani jättiläisten mailla enkä vertaisten parissa. Kanteen sahattiin sitten neliömetrin suuruinen reikä ja siitä solautettiin tikapuut. Ketterästi kiipesin niitä myöten ja olin — englantilaisessa merilaivassa.

Uteliaana laivamiehistö minut piiritti ja kysymyksiä minulle sateli tuhansittain. Mutta minä olin uuten uupu-

nut enkä jaksanut ainoankaan vastata. Kapteeni, ystävällinen, kelpo mies, huomasi sen, vei minut kajuuttaansa ja asetti minut vuoteelleen lepäämään. Pyysin hänen laivamiehillään korjuuttamaan laivaan kaikki, mitä „laatikossani“ oli, joista monta oli arvokastakin kalua. Niin tehtiinkin. Kun minä herättyäni sitten heille esineitä näyttelin, niin eivät yrittäneet ihmettelystänsä selvittääkään. Minulla oli siellä muun muassa kampa, jonka olin tehnyt muutamista kuninkaan parrantygistä ja kunningattaren pikkusormen sormus, joka aika mukavasti sopi kaulaani, sitä paitsi neuloja, ja muuta semmoista pikku kapinetta, parin kolmen metrin pituisia kaikki. Alussa he eivät minua pitäneet aivan selväpäisenä, kun heille kerroin jättiläisistä, mutta lopulta he sentään uskoivat. Valitettavasti olivat laivamiehet kiskomalla kiskoneet pöydät, tuolit ja kaapit irti lattiasta, johon ne oli naulattu kiini, ja siten turmelleet useimmat huonekalut. Sitä paitsi he olivat tyhjän laatikkoni viskanneet mereen aaltojen ajeltavaksi. Olin siitä pahoillani, sillä hyvin mielelläni olisin ne kaikki kulettanut kotiin, jossa ne varmasti olisivat yleistä kummastusta herättäneet.

Kapteeni antoi minulle hyvän tahtoisesti vapaan matkan Englantiin. Onnellisesti sinne päästyäni ostin hevosen ja ratsastin määräni päähän.

Mutta miten kummalliselta minusta kaikki tuntui? Olin niin tottunut jättiläisiin, että aina vain luulin olevani kääpiöiden maassa. Sominta oli minun tuloni omaisteni luo. Ovesta astuessani kumarsime syvään, kun arvelin sen olevan liian matalan, ja kun vaimoni ilosta huudah-

taen juoksi minua vastaan, laskeusin polvilleni häntä suutelemaan. —

Miten onnelliset olivat kaikki, kun viimeinkin olin heidän luonansa! Mutta minä päätin lujasti, etten enää kuuna kullan valkeana matkustelemaan lähde. Ja sen lupaukseni olen pitänyt uskollisesti.

Sisällys.

	Siv.
Johdanto	3
Gulliverin matka kääpiöiden maassa.	
I. Gulliverin haaksirikko. Hän tulee kääpiöiden maahan. Hänen vastuuttamisensa siellä	5
II. Gulliver viedään maan pääkaupunkiin ja esitetään keisarille. Hänen muut kokemuksensa	11
III. Keisari puhuttelee Gulliveria maan kielellä. Hänen taskunsa tarkastetaan. Pistoolinlaukauksen seuraus	18
VI. Gulliver seurustelee ystävällisesti kansan kanssa. Liliputilaisten nuoralla tanssiminen. Kummallinen löytö. Suuri sötäväennäytös. Gulliver vapautetaan kahleistaan. Käynti pääkaupungissa	24
V. Liliputilaisten ja blefusculaisten vihollisuuden syy. Gulliver valloittaa vihollisen laivaston. Lähetystön vastaanottaminen. Keisarin kiittämättömyys. Gulliver pakenee. Hänen elämänsä blefusculaisten luona. Paluu isänmaahan	31
Gulliverin matka jättiläisten maassa.	
I. Lähtö Englannista. Myrsky. Maallenousu jättiläisten saarelle. Vuokraajan kotona	37
II. Gulliveria näytetään markkinoilla rahasta. Hänen surullinen elämänsä. Hänet myödään kuninkaalle	43
III. Gulliver saa uuden asunnon. Hän syö usein kuninkaan kanssa. Hänen seikkailunsa kuninkaan hovissa. Kuningatar rakennuttaa hänelle veneen. Gulliverin kävelymatka. Hän hyppelee soittokoneella. Ikävä vahinko. Kotiikävä	48
IV. Gulliver seuraa kuningatarta hänen matkoillaan ja oppii siten tuntemaan maata. Hänen matkansa kaupungin läpi. Apina vie Gulliverin. Hän kertoo isänmaastansa. Paluu kotiin	55

Uusia nuorison kirjoja!

Werner Söderström'in kustannuksella on ilmestynyt:

NUORISON SEIKKAILUKIRJASTO I,

„Nuori kotka“ ja vanha metsästäjä.

Fenimore Cooperin kertomuksesta mukailtu nuorisolle.

Suomensi Sohvi Reijonen.

Kuvilla kaunistettu. Hinta 1 m. 50 p.

»Jos nuorison mielikuvitusta tahdotaan ravita puhtailla jännittävillä seikkailukertomuksilla, niin on Fenimore Cooperin Nuoresta Kotkasta tehty suomennos hyvin valittu alku. Siinä ei puhuta hiuksia pöyristyttävistä veritöistä eri kansakuntain kesken, vaan hilpeistä, raittiista taisteluista metsäin pyöräyttävissä korkeuksissa.» (Aura.)

»Nuoriso on seikkailuhaluista, se kuuluu sen luontoon ja johdonmukaisesti sekin, että se mielellään lukee kirjoja, jossa tapausten juoni on jännittävä, odottamattomia käänteitä ja seikkailuja täynnä. Parhaimpia tässä suhteessa on Nuori Kotka. Siinä on todellakin tapausten juoksu jännittävä ja kertomus niin puhdashenkinen, että sen voi epäilemättä antaa kenen käteen tahansa.» (Uusimaa.)

NUORISON SEIKKAILUKIRJASTO II.

Miss Yonge:

Pikku herttua eli Rikhard Pelkäämätön.

Suomensi *Uuno Helve*. Hinta 1: 50 p.

»Sisältö on kaunis, kasvattavasti ja jalostavasti vaikuttava sekä itse kertomuksen juoni tarpeeksi jännittävä pitääkseen huomiota virkeänä. Suomennoksen kieli nuorteata ja pirteätä.» (Uusimaa.)

»— — Sisältö on vaiherikasta, jännittävää ja samalla sellaista, että erittäin hyvästi nuorison luettavaksi soveltuu. — — Paitsi pääaatetta on kirjassa kaikellaista kertomuksen kulkuun liittyvää, joka saattaa olla kasvattavaa ja epuuttavaa. Esitystapa on hauskaa ja herttaista. Suomennoksen kieli on varsin sujuvaa ja hyvää.» (U. Suometar.)

III:na osana on äsken ilmestynyt 2:nen painos suosituttua kirjaa

HATANPÄÄN HEIKKI JA HÄNEN MORSIAMENSA.

Hinta 2 mk.

WERNER SÖDERSTRÖM'in kustannuksella on ilmestynyt
kokoelmaa

Joutohetkinä,

huvittavaa lukemista pojille, seuraavat osat:

- I. **Petter Simpel.** Kapteeni *Marryatin* kertomuksen mukaan nuorisolle mukaellut Gustav Höcker. Suomensi Aatto S. Hinta 60 p.

- II. **Setä Tuomon tupa.** *Becher Stowen* alkuteoksesta nuorisolle sovittanut A. U. Fogowitz. Suomensi Aatto S. Hinta 65 p.

- III. **Robinpoika.** *Defoën* teoksesta nuorisolle mukaili G. Mensch. Suomensi Aatto S. 65 p.

- IV. **Rehti Jaakko.** Kapteeni *Marryatin* kertomuksen mukaan nuorisolle mukaillut Gustaf Höcker. Suomensi A—a. Hinta 65 p.

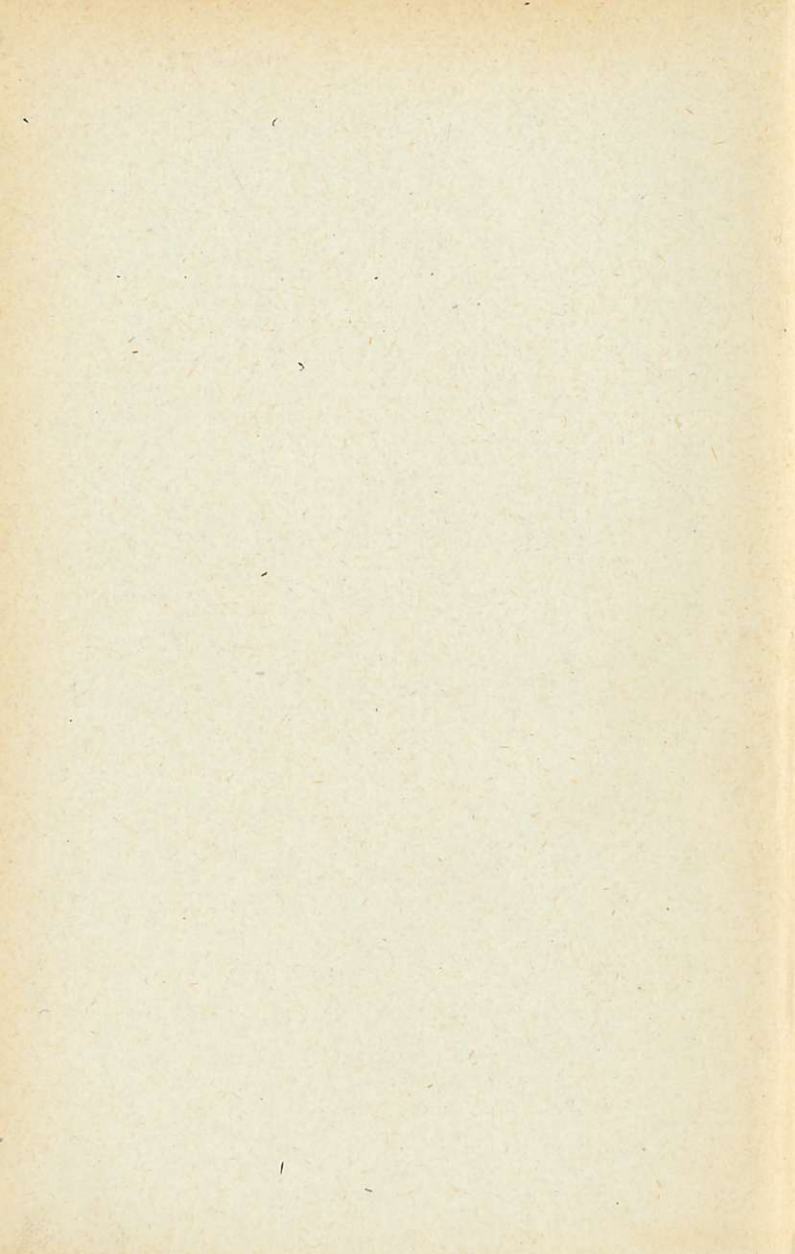

- V. **Lentävä Hollantilainen** ja muita seikkailukertomuksia. Nuorisolle kertonut *F. H. Fogovitz.* Suomennos. Hinta 65 p.

- VI. **Gulliverin retket ja seikkailut** kääpiöiden ja jättiläisten maassa. Nuorisolle uudestaan kertonut *Ferd. Goebel.* Suomennos. Hinta 65 p.

Suom. last. kirj. 5.

Joukoketkiä

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 101 7694

X

